

DELO

60 let

Dejan Vodovnik Vesela Črna vdova

DELO
60 let

DELO
60 let

Vesela
Črna
vdova

DEJAN
VODOVNIK

*To so trenutki,
ko se konča življenje današnjega
in začne življenje
jutrišnjega časopisa.
In škoda bi bilo, če bi
utonili v pozabo.*

VESELA ČRNA VDOVA
Dejan Vodovnik

Izdajatelj in založnik Delo d.o.o.

Uredil Dejan Vodovnik
Uvod in spremna beseda Dejan Vodovnik
Lektorica Simona Ana Malovrh
Foto Ljubo Vukelič/Delo, Guliver/Getty Images
Ilustracije Vasilij Kozar
Oblikovna realizacija Delo d.o.o., Vasilij Kozar

© Delo d.o.o.
Elektronska izdaja
Ljubljana, Delo d.o.o., 2018
www.delo.si
www.slovenskenovice.si

Zbirka CVETOWER
Publikacija je brezplačna.

Elektronska publikacija v oblikah pdf, e-pub.
URL: <https://info.delo.si/knjizni-koticek/vesela-crna-vdova/>

Brez pisnega dovoljenja avtorja in založbe je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnem koli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem in shranitvijo v elektronski obliki ter presnemavanjem na vse možne oblike nosilcev, v okviru Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah.

DELO

60 let

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID=298051840
ISBN 978-961-6570-71-8 (epub)
ISBN 978-961-6570-72-5 (pdf)

**Vesela
Črna
vdova**

**DEJAN
VODOVNIK**

Novinarstvo je pester in razgiban poklic, njegova raznolikost pa mnogotera. Dogodkov in pripetljajev, ki se zgodijo vzporedno ob rojevanju časopisa, je toliko, da si jih marsikdo le stežka predstavlja.

Vsaj bilo je tako. In verjamem, da je tudi še danes! Le način se je nekaj malega spremenil. V katero koli smer že.

Vsekakor bi bilo škoda, če bi zabavne izkušnje iz novinarskega vsakdana padle v pozabo. Vsestransko nadarjeni genij Leonardo da Vinci je nekoč zapisal, da »za večino ljudi ne ostane nič drugega kot polna latrina«. Novinarski kolega Bogdan Novak je ob neki priložnosti omenjeno misel nadgradil:

»Za nami bo poleg latrine ostala vsaj kakšna anekdota.« In zadel žebljico na glavico.

Na praznik dela, 1. maja 1959, je prvič izšlo Delo. Vendar časopis ni nastal povsem na novo. Nastal je z združitvijo Slovenskega poročevalca in Ljudske pravice, ki imata korenine v tridesetih letih prejšnjega stoletja.

Anekdota pravi, da se je kolporter pred ljubljansko pošto drl: »Kupite Delo. Delo, Pravice ni več,« ljudje pa so se spogledovali in hudomušno nasmihali.

Generacije novinarjev, urednikov, fotografov in drugih sodelavcev so desetletja postavljale standarde slovenskega novinarstva. Vmes pa so se dogajale zgodbe, ki jih je časopisni papir sicer zamolčal, vendar so se ohranile iz kolena v koleno, od ust do ust, iz roda do novega novinarskega rodu.

Ob druženju, v službenih avtomobilih, na službenih poteh ...

Od takrat, ko se je tisti kolporter pred ljubljansko pošto prvič drl in prodajal Delo, mineva šest desetletij. Vmes je bilo potiskanega na tone papirja. Kakšno je bilo Delo, ko je Sovjetska zveza leta 1968 okupirala Češkoslovaško? Kako je časopis poročal o pristanku na Luni? Kako smo slavili olimpijskega zmagovalca Mira Cerarja in junake svetovnega prvenstva v košarki? Kakšno je bilo Delo ob razglasitvi samostojnosti in ob začetku vojne?

Iz pričujočih zgodb, zgodbic, iskric je mogoče razbrati, kaj se je dogajalo medtem, ko je časnik nastajal, na poti v tiskarno, in tudi to, kaj se je dogajalo potem. Pričujoče anekdote, iskrice, ki so sicer le kapljica v morju pripetljajev, ki so se zgodili, nakazujejo tudi, kaj se je dogajalo medtem, ko je časopis začel svoje enodnevno življenje, nad mestom se je začelo daniti, bralci pa so vzeli v roke svoj izvod. In da ne bo pomote: lažnih anekdot, če bi jih rad kdo škodoželjno pomešal z lažnimi novicami, ni!

Matic, Skumi, Panda, Miran, Čonti, Mitja, Barbara, Iča, Jakica, Boris, Brane, Tinček, Franček in Masa ter Buske pa, uf, jebela, koliko bi lahko še našteval nekdanjih in zdajšnjih sodelavcev, ki so vsak na svoj način prispevali k temu, da časopis ves ta čas prihaja do svojih bralcev.

Gre pravzaprav za skromen zapis o nekih dogodkih, o zgodovini časopisa, ki že šest desetletij popisuje čas in trenutke, ko se konča življenje današnjega in začne življenje jutrišnjega časopisa.

In škoda bi bilo, če bi ti trenutki utonili v pozabo.

Dejan Vodovnik

»Bo kar Delo, tovariši!«

Potrebo po združitvi Ljudske pravice, ki je izhajala v Kopitarjevi ulici, in Slovenskega poročevalca iz Tomšičeve ulice so tedanji oblastniki razglašali že dolgo, kajti razlike med časopisoma tako rekoč ni bilo. Oba sta bila glasili Socialistične zveze delovnega ljudstva, in zakaj ne bi z združitvijo naredili zares kakovostnega časopisa, so razmišljali. Poleg tega naj bi imela Ljudska pravica kot nekdanje glasilo Komunistične partije Slovenije čedalje nižjo naklado, ukinjati časopis s takšno tradicijo pa v tistih časih ne bi bilo v skladu z linijo. Snovalci združitve so se kar nekaj časa prepirali o imenu novega resnega časopisa v Sloveniji, Ljubljanski dnevnik je veljal za lahkotnejše čtivo. Ena izmed anekdot govori o tem, da naj bi glavni urednik Slovenskega poročevalca Rudi Janhuba, ki je na centralnem komiteju edine partije vodil komisijo za tisk, na neki seji, na kateri so se žolčno prepirali o imenu novega dnevnika, vzrožil in dejal: »Bo kar Delo, tovariši!« Kar-Delo je poudaril in vsi prisotni so razumeli, od kod ideja in kdo je bil njen avtor.

Rudi
Janhuba

Kupite Delo. Delo, Pravice ni več.

Kako je Delo sploh nastalo in od kod ime? Pred desetletji se je pokojni kolega Slavko Fras, ki je bil v času nastajanja časopisa dopisnik Ljudske pravice iz Avstrije, po nastanku Dela pa je ostal dopisnik kot Delov človek, spominjal, kako je vse skupaj potekalo. Povedal je, da je bilo razburjenje med ljudmi veliko, ko so za prvomajske praznike namesto svojega Poročevalca ali Pravice dobili časopis z novim imenom. Anekdota pravi, da se je kolporter pred ljubljansko pošto drl: »Kupite Delo. Delo, Pravice ni več,« ljudje pa so se spogledovali in hudomušno nasmihali.

1. maja
1959

Slavko
Fras

Visoki gost iz Švice

Verjetno najbolj znamenita anekdota iz Pen kluba na Tomšičevi, ki je bil prostor za srečanje in druženje pisateljev in pesnikov, slikarjev, glasbenikov, gledališčnikov in filmarjev in, seveda, novinarjev Dela, saj je bil klub v neposredni bližini redakcije, politikov pa ni bilo, niso se marali kazati v gostilnah, je tista o visokem gostu iz Švice, ki ga je novinar in dolgoletni urednik Dela Miro Poč napovedal Marjanu Mikliču, legendarnemu ljubljanskemu gostilničarju. Menda sta se več tednov pogovarjala, kaj bo jedel izbirčni tujec, na koncu pa sta se odločila za dvojni biftek. Poč je Švicarja res pripeljal – bil je bernardinec, ki si ga je izposodil v gostilni Kovač. Toda Miklič se ni pustil zmesi, Miro je jedel pri mizi, kot tele velik pes pa s krožnika na tleh.

Miro Poč,
pes Bernardinec,
Marjan
Miklič
– Pen klub

Ta velika baraba, ki ta male gor jemlje

Novinarstvo je zanimivo početje, seveda pa je odvisno od tega, katero področje pokrivaš. Tako se je zgodilo, da je moški iskal delo. Stopil je v pisarno in tamkaj sedečega in pišočega uradnika ogovoril: »Ali ste vi ta velika baraba, ki ta male gor jemlje? Ko ravno pišete, še mene zapišite!« Ni znano, kako sta se na koncu zmenila, a podobnih šaljivih anekdot v novinarstvu ne manjka.

Nekoč sta se v časopisno polemiko zapletla pesnik Ciril Zlobec in prav tako pesnik, novinar in urednik Dela Tit Vidmar, sin še bolj znanega očeta Josipa, beseda pa je tekla o pisanju. In Zlobec ne bi bil Zlobec, če se ne bi zatekel k simbolu jabolka, ki ne pade daleč od drevesa, in zapisal: »Bil oče mojster je peresa, še sin poprime za pero, češ, jabolko ne pade daleč od drevesa, o, Tit, v strmini raslo je drevo!«

**Tit Vidmar,
Ciril Zlobec**

Kako je Tedi zaspal v Vili Bled

Takrat so bili različni dopisniki. To je bila generacija t. i. gospodov, kot smo jim rekli novinarski zelenci. Zunanja politika je bila v njihovih rokah, to so bili Bogdan Pogačnik - Tedi, Jaka Štular, Franček Drenovec, Aljoša Furlan ... Zakaj gospodje? Ker so bili prvi, poleg športnih novinarjev, ki so imeli odprta vrata v tujino. Tedija so, če so nujno in nenadoma potrebovali prevajalca, tudi poklicali in je prevajal predsedniku Titu. To so bili gospodje, ki so govorili tri, štiri jezike.

Znana je anekdota, da si je Tito zaželel Tedija za prevajalca, ko je imel v Vili Bled enega od pogostih afriških neuvrščenih gostov. Protokol ga je hitro pripeljal. Ko naj bi začel prevajati, ga najprej niso našli, šele čez nekaj trenutkov so ugotovili, da spi – zaradi nihajočega pritiska se mu je to zelo pogosto dogajalo tudi v uredništvu – na stolu, naslonjen na steber. Zbudili so ga in v trenutku je prevajal natančno kot švicarska ura.

**Josip Broz
- Tito,
Bogdan
Pogačnik
- Tedi,
Jaka Štular,
Franček
Drenovec,
Aljoša
Furlan**

»Štefan, zakaj pa mi tega v Ljubljani ne rečeš?«

Da se ne gre poigravati s tem, da te v tujini ne bo nihče razumel, če boš govoril slovensko, je na lastni koži izkusil dolgoletni urednik Naših razgledov Štefan Kališnik. S kolegom Cirilom Staničem sta v dneh, ko so davnega leta 1975 v Helsinkih podpisovali sklepno listino o varnosti in sodelovanju, hodila po finskem glavnem mestu in na glas komentirala obline in hojo dame pred seboj, češ kako seksi da je. A kaj, ko se dama nenadoma obrne in pravi: »Štefan, zakaj pa mi tega v Ljubljani ne rečeš?«

A je ostalo vse v hiši, kajti bila je žena dolgoletnega Delovega novinarja, anekdoti pa se je mogoče še po toliko letih nasmejati.

Štefan
Kališnik,
Ciril Stanič

1975

Legendarna Boj se Rusov

Tit Doberšek se je vrnil z dopisniškega mesta v Moskvi. Rad bi šel še kam za dopisnika, toda v Delu so ga določili za odgovornega urednika. Tedaj je Tit v Sobotni prilogi objavil uvodnik o sovjetskem vplivu v Afriki. Uvodnik je imel na začetku vsakega odstavka veliko začetno črko. Kdor je prebral te črke v njegovem komentarju, je dobil akrostih Boj se Rusov. V centralnem komiteju so znoreli, Doberšku so grozili z zaporom, a čez štirinajst dni so se Rusi nenapovedano vmešali v afriške zadeve z orožjem. Doberšek takrat ni postal odgovorni urednik Dela, ampak so mu izpolnili željo: poslali so ga za dopisnika v Nairobi.

Po hiši se vidi in sliši ... (1987)

Kaj pa krčmar ? – Novica, da bo en izvod Dela dražji za 100 dinarjev, je po nekaterih hodnikih dvignila val veselja. »Fantje, to pomeni spet višje plače! In to takoj v januarju,« so hiteli razlagati vsevedni hišni komentatorji. Tisti, ki se bolje spoznajo na naše rahitične finance, so se temu izbruhu veselja bolj kislno nasmihali.

»Vsak račun mora dati – krčmar in nihče drug,« so nekateri mirili pretirano veselje. Ampak kljub skepsi tudi veselja ni mogoče odpihniti. Pri nas je vse mogoče! Tisto, kar velja za ves svet, za Zahod in Vzhod, za nas sploh ni pomembno. Tudi dobre plače lahko pri nas pričaramo iz samih izgub.

**Tit
Doberšek**

Hoja po robu

Bilo je pred 20 leti, a še danes me rahlo strese, ko pomislim na kakšnih 30 centimetrov širok rob ograje na vrhu Delove Črne vdove. Po njem sem moral hoditi, se ustavljati in spet hoditi v slogu gesla Bolj hodim po robu, bliže stopam k resnici. Z agencijo Luna in njenim kreativnim direktorjem Stojanom Pelkom je bilo dogovorjeno, da s hojo po robu naredimo čim drznejši sporočilni oglas za časopis. In režiserja snemanja (Miha Hočevar in Grega Vesel) sta iz tega sploh želela narediti trajno filmsko zgodbo. Snemanje je potekalo tudi s krožečega helikopterja in takrat je bilo najhuje, saj sem moral večkrat nepremično stati. V takšnem položaju izgubljaš ravnotežje, začneš se guncati in te vleče navzdol. In potem spet – kar odrešilna – hoja, skladno z režiserjevim gledanjem, od kod prihaja najboljša svetloba jutranjega sonca.

Po hiši se vidi in sliši ... (1987)

KOGA PRIJETI? – Na nekem sindikalnem sestanku se je eden izmed strojnikov hudoval nad tiste naše tovarišice in tovariše, ki morajo skrbeti, da je v tiskarni vselej dovolj dela in da se zato stroji vrtijo brez zastojev. »Včasih pride tako, da niti za pol ure naprej ne vem, kaj bom delal,« se je jezil možakar. Hja, zdaj je vprašanje, koga trdo prijeti: ali tiste, ki bi morali preskrbeti delo? Ali pa raje strojnika, ki ne ve, kaj bo delal čez pol ure?

In še en snemalni dogodek

Ko je bilo vsega konec, so mi v uredništvu povedali, da se je zvrstilo precej telefonskih klicev ljudi, ki so spraševali, kaj se dogaja na vrhu stolpnice. Neka gospa pa je sploh spraševala, ali morda delam samomor. Na Delu smo se – prav tako pred več kot dvema desetletjema – odločili za nedeljsko izdajo Nedelo. In glej si ga, spet sem moral nastopiti v oglasu za njegov izid. Zbrali smo se pod Črnuško gmajno, v roke sem moral vzeti violino (nekoč sem jo pač vadil in igral) in odigrati lestvico v C-duru, vendar brez zadnjega do. Tako smo namreč v oglasu lahko postavili vprašanje: »Ali se vam ne zdi, da nekaj manjka?« Odgovor je seveda bil: »Nedelo.« A pri igranju je manjkalo še nekaj. Uglašenosť. Violina ni bila dobro uglašena in tako se je seveda takoj razpredla kritika, da je z violinistom nekaj narobe.

1998

Mitja
Meršol,
Miha
Hočevnar,
Grega Vesel

Topalović rešuje Ota G. pred Ceausescujem

Petindvajset let in dva meseca – od 1. avgusta 1980 do 30. septembra 2005 – na Delu mi je minilo kot ena sama strnjena zgodba, ki se je začela, ko sem nekega spomladanskega dne 1980 končno zbral dovolj odločnosti in po šestih letih iz dneva v dan bolj dolgočasnega in brezplodnega dela v osrednji slovenski športni organizaciji napisal odpoved. Popoldne, ko sva čakala na sestanek neke komisije, mi je Evgen Bergant - Kuki, dolgoletni urednik športa, ponudil delo v športni redakciji.

Na prvi delovni dan na Delu me je Kuki najprej predstavil tedanjemu odgovornemu uredniku Borisu Dolničarju, ta me je nato pospremil in predstavil po vseh redakcijah in oddelkih, tudi v kadrovski službi. Bil sem prijetno presenečen in počaščen. Časnik Delo mi resda ni bil tuj. Nekaj novinarjev, predvsem športnih – poleg Kukija še posebno dobro Jožeta Deklevo, Henrika Ūbeleisa in Staneta Trbovca ter Matijo Dermastio - Matica – sem poznal že od prej, vseeno pa sem vstopal v povsem drugačen, mikaven, a obenem dokaj neznan svet.

Predvsem s pomočjo omenjenih in drugih kolegov sem ga kar hitro spoznaval in osvajal v vseh pogledih in me je kmalu zasvojil. Najbrž predvsem zaradi neposrednosti in odkritosti, ki sta vladali v naših medsebojnih odnosih. O novinarstvu, njegovih vsebinskih in slogovnih vidikih smo se veliko pogovarjali že na Tomšičevi in nato za Bežigradom, ko smo se praviloma okoli 13. ure tisti, ki smo si bili bliže, srečevali na krajših ali daljših seansah »na trajektu«, ob šanku restavracije na GR na drugi strani takratne Titove ceste.

V četrto stoletja se je kajpak nabrala kopica spominov in štorij, tudi dramatičnih, z bolj ali manj srečnim koncem. Kar več let me je bilo, ker se nisem nikdar učil tipkanja, ob poročanju najbolj strah časovne stiske. Športni dogodki so se praviloma iztekli tesno pred zaključkom redakcije. A sem si, zaradi očitno prirojene ali (samo)privzgojene lahkomišelnosti, položaj včasih zapletel kar sam.

Na primer ko na balkanske atletske igre v Izmir v prvi polovici osemdesetih let nisem vzel pisalnega stroja. Na tako pomembni prireditvi naj bi v tiskovnem središču zagotovo bili na voljo pisalni stroji! Iz te moke pa ni bilo kruha, tako da sem bil prisiljen vsa poročila

---

**Oto
Giacomelli,
Evgen
Bergant
- Kuki,
Ceausescu,
Topalović,
Jože
Deklevo,
Henrik
Ūbeleis,
Stane
Trbovc,
Matija
Dermastia
- Matic,
Boris
Dolničar**

in obsežne reportaže pisati z velikimi tiskanimi črkami, da so turški teleprinteristi brez težav prepisovali moje tekste in jih pošiljali v Ljubljano. Zato so me ti poštarji preprosto vzljubili, me sprejemali s širokimi nasmehi in me spodbudno trepljali po rami ...

Z BAI res nisem imel sreče! Na mojih prvih, septembra 1981 v Sarajevu, mi je ob vrnitvi tik pred Banjaluko pobegnil vlak, ko sem hotel, medtem ko se je ustavil pred rdečim semaforjem, na svoj svojstveni skakalni način priti iz drugega vagona v svoj spalnik. Prava odisejada, ki se je srečno končala po postanku na policiji, avtobusni vožnji do Zagreba in avtostopu do Ljubljane z le okoli triurno zamudo.

Na drugih v Bukarešti so mi za diktiranje poldrugo stran dolge napovedi po gluhem telefonu v hotelu zaračunali skoraj 300 dolarjev. Tega denarja vsa jugoslovanska odprava v Romuniji ob odhodu ne bi mogla zbrati. Rešil me je neki prijazen gospod Topalović, predstavnik beograjskega Interexporta v romunskem glavnem mestu, ki je imel kritje za uradno menjavo, da sem lahko račun plačal z na črno kupljenimi leji ... Menjava na črno je bila kakšnih sedemkrat ugodnejša od uradne in tako mi ni bilo treba ostati na podaljšanem obisku pri Ceausescuju.

Politbordel

V nekih prejšnjih časih so se novinarji veliko pogovarjali. Tudi uredniki z novinarji. Tudi pozno v noč. In tako je bilo v nekem pogovoru sklenjeno, da naj bi se časnika Borba in Delo združila. Časnik bi po začetnicah obeh nosil ime Bordel. Saj se ve, da je časnikarstvo bordel, v katerem se vsake toliko zamenja madam. No, ko je zamisel prišla na ušesa odgovornim v beograjski Politiki, so želeli biti poleg. Da bi nastal Politbordel. Združitve na srečo ni bilo.

**Delo,
Borba,
Politika**

Ti, ti, časomerilci

Za slovenski šport so bile 14. zimske olimpijske igre v Sarajevu velik izziv. Predvsem od alpskih smučarjev, ki so se že ponašali ne le z velikimi uspehi v svetovnem pokalu, temveč tudi s prvimi kolajnami na svetovnih prvenstvih, se je pričakovalo, da bodo osvojili prvo jugoslovansko in seveda slovensko kolajno na zimskih igrah.

Delov športni novinar, zdaj ponosni upokojenec Vito Divac se iz Sarajeva spominja anekdote o časomerilcih in jugošportnikih. Organizatorji in Swiss Timing, ki je skrbel za merjenje vseh časov, naj bi se tiho dogovorili, da bo na veleslalomu zmagal švicarski Max Julen, Jure Franko, ki je bil med našimi v najboljši formi, pa naj bi osvojil kolajno. Na koncu je Jure osvojil srebrno medaljo, Julen pa zlato. »Verjetnost? Naključje?« so se mnogi spraševali. Predstavniki Swiss Tima v Sarajevu je tako ugibanje vzel kot šalo, saj je v stvarnosti nemogoče ponarediti čas.

Po hiši se vidi in sliši ... (1987)

JEKLENI ŽIVCI – Te dni po hodnikih spet nekateri do onemoglosti čvekajo in opravljajo. Saj je jasno: če ljudje niso dovolj zaposleni, morajo pač na neki način migati, pa če ni drugače, tudi z jezikom. In tako smo slišali, da je pri zadnji plači kar en majhen bataljonček urednikov in uglednih novinarjev na plačni lojtrici prešišal našega glavnega direktorja Braneta Musarja. Starejši novinarji se bodo morda še spomnili, kako je v tistih sedemdesetih letih glavni urednik Dela Mitja Gorjup pozelenel od zavisti in zarohnel, ko je izvedel, da pri plačah ni čisto na vrhu. Ampak, saj vemo, o mrtvih vse dobro! Sicer pa je zelo pomembno, da ima naš generalni – hvala bogu – res jeklene živce. Kdo bi se sekiral še za tisto plačo?

**Jure
Franko,
Vito Divac,
Max Julen**

Boste izvedeli jutri, v Nočni kroniki

Neko pozno popoldne, bilo je poletje leta 1979, ko je bilo Delo še na Tomšičevi v strogem centru mesta, sta Marjan Skumavc - Skumi in Vladimir Ajdič - Panda slonela v Emoni na tedanji Titovi cesti (zdaj je to uničena cesta). Skumi je srebal bevando, Panda pa vrček piva. Ko nenadoma po cesti pridirja marica z vklopljenimi sirenami ... Pa še ena. Skumi je takoj stopil do rajonskega miličnika in ga pobaral, kaj se dogaja. Pa mu je ta odvrnil: »Boste že jutri prebrali, saj bo o tem gotovo pisal Skumavc!« Ko mu je Skumi razložil, kdo je, sta novinarja takoj izvedela, da so se na balinišču na Špici dobro zravšali upokojenci. In naslednje jutro so lahko bralci v eni najbolj priljubljenih rubrik Nočna kronika prebrali, da je na balinišču Jože krepko prislonil roko na Francetov obraz, da je potem Ferdo za vsak primer klepnil še Jožeta, da se je na oba spravil tudi Polde ...

**Marjan
Skumavc
- Skumi,
Vladimir
Ajdič -
Panda,
rajonski
policaj,
Jože,
Polde**

Brata Skumi in Panda

Na letališču J. F. Kennedyja v New Yorku smo aprila 1998 čakali pri kontroli dokumentov za vstop v ZDA. Eni smo šli hitro mimo, eni počasneje, se spominja Vladimir Ajdič - Panda. Sam sem šel izredno hitro, saj sem imel še od prejšnjega poleta veljavne dokumente in prost vstop v ZDA (oktobra 1997 sem bil v Novi Mehiki in nam je dal takratni ameriški veleposlanik v Ljubljani papirje z daljšo veljavnostjo). No, in Skumi se je zataknil pri kontrolorju. Stopil sem do njega in ga pobaral, kaj je. Pa se je oglasil ameriški kontrolor in rekel: »Are you brother? Okay,« in pritisnil žig in sva šla.

Naslednji dan sem šel s Skumijem v eno izmed številnih newyorških galerij. Jasno, bila je do takrat največja razstava evropskih impresionistov. Pri vhodu imaš dve vrsti: eno za tiste z vstopnicami, drugo pa za posebneže. Med te spadamo tudi novinarji, saj je z mednarodno izkaznico prost vstop v galerije. No, pokažem izkaznico, jo vratar pogleda in mi da vstopnico (vse si zabeležijo), vzame v roke Skumijevo, pogleda in pravi: »Vam je pa včeraj potekla veljavnost!« Zgodilo se ni nič hujšega, spustil je mimo, Skumija pa tudi naslednji dan, ko si je skoraj ves dan ogledoval razstavo.

1989

**Marjan
Skumavc
- Skumi,
Vladimir
Ajdič-
Panda**

Mislec Danilo

Danilo Slivnik (1950–2012) je prišel v Delovo hišo leta 1981 (prej je združeval delo v slovenski zvezi sindikatov) in postal dopisnik iz Moskve, po vrnitvi pa je leta 1991 postal namestnik glavnega in odgovornega urednika in potem nekaj let pisal znamenite kolumne zlasti o tranzicijskih dogodkih. Ko je leta 1995 odšel z Dela in ustanovil revijo Mag, je v svojem prvem uvodniku nekdanjim sodelavcem očital, da s(m)o nekateri predlagali, da bi bilo dobro, če bi svoje misli pred objavo dal prebrati še komu drugemu, zlasti šefu Titu Doberšku. No, leta 2005 je Danilo prišel nazaj kot član uprave, leto pozneje pa je že bil njen predsednik. V tem drugem obdobju je nadaljeval svoje razmišljanje in je trdno zastopal svoja stališča. Tudi zaradi tega so bili sestanki kolegija večinoma zelo pestri, in iz tistih časov je Urošu Šoštariču najbolj ostal v spominu stavek, ki si ga je celo zapisal. Sicer ne ve več, o čem so govorili, a debato je Danilo zaključil z besedami: »Jaz tako mislim in mislim, da mislim prav!«

**Danilo
Slivnik,
Uroš
Šoštarič**

Zvočnik

Selitev iz Tomšičeve ulice v središču v stolpnico, ki se nam je leta 1982 zdela odmaknjena na obrobje mesta, je v delovanje uredništva prinesla številne novosti. Redakcije, razdeljene po nadstropjih, je z deskom povezovala zračna pošta. Priročna rešitev za čas, ko smo pisali še na pisalne stroje in so bili teksti oddajani na papirju in so bile tudi vse spremljevalne službe uredništva razporejene v višave mogočne stolpnice. Za drugo pomembno in takrat moderno povezavo med zaposlenimi v hiši so bili v vsakem nadstropju v sicer odprtih (le z omarami predeljenih) redakcijah nameščeni zvočniki nekakšnega hišnega radia. Iz njih se je razlegala v glavnem izbrana glasba – kdo in kako jo je izbiral, ni bilo znano –, ki so jo po potrebi prekinjala obvestila za zaposlene. Največkrat s hreščeco najavo, ki je parala živce.

Da imamo novinarji radi mir pri pisanju, je ob nič kaj milozvočni in za ušesa še sprejemljivi glasbi kmalu najbolj nazorno pokazal novinar gospodarske redakcije Ilja Popit. V roke je vzel škarje, stopil do bližnjega zvočnika v 6. nadstropju, kjer smo ustvarjali novinarji takrat še skupne redakcije Dela in Gospodarskega vestnika, in preprosto prerezal povezovalne kable. Pa je bil mir. Za zmeraj. Nič niso popravljali in nas topogledno ponovno povezovali. Zvočniki so kmalu potem utihnili tudi v drugih nadstropjih.

Marjeta
Šoštarič,
Ilja Popit

Danilo v rezervi, Drago pa v vratih

Danilo Slivnik nekaterih ljudi preprosto ni prenesel. Med drugim zlasti predsednika države Milana Kučana, ki mu je namenil celo knjigo Kučanov klan, prav pri vrhu njegovih ljubljencev pa je bil znani kriminalist Drago Kos, doma s Prevalj, tako kot Danilo. Drago je medtem postal prvi predsednik Komisije za preprečevanje korupcije, KPK. In Draga Danilo preprosto ni maral. Drago je bil v mladosti zagret športnik, zlasti nogometaš. Dolga leta so minila, da smo ugotovili, da se je tudi Danilo ukvarjal s športom, z nogometom. Igral je za prevaljski Korotan, kjer je bil rezervni vratar. Prvi vratar je bil namreč – Drago Kos. In ...

Danilo
Slivnik,
Drago Kos

Nabriti športniki

Mnogo novinarjev je svojo pot začelo v Delovi športni redakciji. Uroš Šoštarič, ki je prav tam spoznal poznejšo življenjsko sopotnico, se takole spominja: »Športna redakcija je bila res slavna. Šef Evgen Bergant - Kuki, njegov namestnik Jože Dekleva - Pepi pa Henrik Ūbeleis - Hajni, Stane Trbovc, nekaj časa tudi Boris Kutin in najstarejši Stane Lipar, nekdanji Kukijev šef na Poletu. Lipar je bil zelo redoljuben, miza je bila vedno pospravljena, ko pa je nekega jutra prišel v službo, ni in ni mogel odpreti predala svoje pisalne mize. Poklical je hišnega mojstra, ta je zlomil ključavnico in tovariš Lipar je z olajšanjem odprl predal. In takoj zavzdihnil: ‚Saj to ni moja miza.‘ Ni čisto jasno, kdo je to ušpičil, a gotovo ni bil sam, ko je zamenjal Liparjevo mizo s Hajnijevo.

Po hiši se vidi in sliši ... (1987)

TOČKO GOR ZA 40 % – Po hiši se širijo govorice, da je precej množično združenje TraŠiKal (kratica za Trajekt-Šibenik-Kalvan) že zahtevalo od vodstva naše hiše, da zviša vrednost točke vsaj za 40 odstotkov, in sicer že od 1. marca. Zahteva temelji na nedavni znatni podražitvi vseh vrst vina. Baje so zahtevo že dobili tudi vsi tozdovski delavski sveti. Seveda nekateri menijo, da se bo tej zahtevi z vsemi štirimi uprl naš financ-minister Karel Trplan, imenovan tudi Karči, ki bo verjetno uporabil splošno frazo: »Kje pa naj vzamem?«, ali pa se bo skrnil za Mikuličeve interventne zakone o zamrznitvi osebnih dohodkov.

Vendar pa dobri poznavalci združenja TraŠiKal menijo, da Karči ne bo imel lahkega dela, saj bodo trašikalovci svojo zahtevo po višjih plačah utemeljili z obljubo po bistveno višji storilnosti v okviru TraŠiKala.

**Uroš
Šoštarič,
Evgen
Bergant
- Kuki,
Jože
Dekleva
- Pepi,
Henrik
Ūbeleis
- Hajni,
Stane
Trbovc,
Boris
Kutin,
Stane Lipar**

Dream team znanstvene fantastike na kroniki

Takšno zasedbo, kot jo je njega dni imela redakcija kronike, bi si lahko izmislil le dober pisec znanstvene fantastike. Uroš Šoštarič je študiral jezike in eno leto celo primerjalno književnost, Žarko Hojnik je bil diplomirani penolog (po domače pendrekolog), Marjan Skumavc akademski slikar s specialko, Barbara Guček diplomirana umetnostna zgodovinarica, Ksaver Dolenc nesojeni strojnik in specialist za tehnologijo, Olga Cvetek se je spopadala s slavistiko (in pozneje zaradi statusa še s teologijo), prva, ki je bila zares novinarka z diplomom (FSPN, FDV), pa je bila Iva Ropac.

**Uroš
Šoštarič,
Žarko
Hojnik,
Marjan
Skumavc,
Barbara
Guček,
Ksaver
Dolenc,
Olga
Cvetek,
Iva Ropac**

Ko silaki obiščejo kroniko

Uroš Šoštarič se spominja: »V redakciji kronike smo občasno dobivali kakšne nezaželenne obiske tistih, ki so se pojavljali v naših zapisih. Tako sem se nekega dne bližal svojemu delovnemu prostoru in na vhodu v centralno redakcijo zagledal skupino močnejših moških. Ko sem jih hotel zaobiti, se oglasi tajnica Majda Mikac: 'Uroš, tile gospodje te iščejo ...' In me je kakšnih pet, šest silakov obkrožilo, najmanjši, seveda šef, pa je začel s tistim 'kaj pišete v Delu'. K sreči je šlo zgolj za poročanje s sodišča, tako da sem zlahka začel naštevati vse zakone, ki dovoljujejo takšno poročanje, in da nismo storili nič nezakonitega ali celo kaznivega. Govoril sem kot strgan dohtar, zelo hitro in zanesljivo z dokaj visokim glasom, običajnim za razmere, ko te stisnejo za j... Šef je gledal, bolj z belim, kimal, da razume, a je še vedno gledal zelo grdo. Pa sem Majdo prosil, naj pokliče varnostnike, in gospodje so se končno odpravili tja, od koder so prišli. Sledilo je še navodilo, da nas na kroniki nihče ne pozna in naj obiskovalci pridejo kdaj drugič. Tudi znamenitima Adolfu Štormanu in njegovemu pribočniku Darku Zupanu ni uspelo prebiti te blokade, čeprav sta hotela zgolj osebno izročiti Zupanovo knjigo o Štormanu. Niti v dokumentaciji je nista hotela pustiti.«

Po hiši se vidi in sliši ... (1987)

HONORARNE ZMEDE – Spet se po hiši razvnamajo strasti okrog honorarjev za novinarje znotraj hiše. Eni že tako dobivajo (pre)visoke plače za (pre)skromno delo, drugi pa premajhne za (pre)več dela – in tako dalje. Če na primer novinar pomaga počistiti pisarno, ki je snažilka ni uspela, je najbrž prav, če ... Ni pa najbrž prav, če novinar dobi honorar npr. v zunanji redakciji, v svoji športni rubriki pa ne dosega norme – in tako dalje.

Res je, da ni res, da je res, da ob honorarjih za nekatere cvete zelena zavist. Najbolj pa seveda pri tistih, ki jih nimajo.

Uroš
Šoštarič,
Majda
Mikac,
Adolf
Štorman,
Darko
Zupan

Eno laško za Pando sredi New Yorka

Vsem, ki poznajo Vladimirja Ajdiča, širši Delovi okolici bolj znanega kot Panda, je že od nekdaj znano, da Panda pije samo union pivo. Ko ga vprašaš, ali bo spil katero drugo pivo, laško denimo, se mu obraz zategne v grozljivo grimaso, ki ti pove vse. Ker je bil Panda nekoč tudi boksar, ni bilo preveč dobro drezati vanj. A se je nekega jesenskega dne s kolegom Dejanom Vodovnikom znašel v New Yorku. Tedanji Delov dopisnik iz ZDA Veso Stojanov je kolega z Dela oziroma Slovenskih novic (Panda je bil eden prvih, ki so v začetku devetdesetih predsedlali na Novice) odpeljal na obisk enega najstarejših pubov v New Yorku. V znameniti McSorley's na Lower East Sidu. Tam je natakarka, Poljaka po rodu, ki mu slovan-ska izgovorjava ni delala težav, nagovoril, da je pred Pando postavil vrček piva in glasno rekel: »Eno laško pivo za Pando.«

Veso
Stojanov,
Vladimir
Ajdič
- Panda,
Dejan
Vodovnik

Taščina skrb

Bilo je v daljnem letu 1988, ko je v prostore ljubljanske redakcije stopila gospa srednjih let in spraševala, kje lahko dobi urednika. Oglasil se ji je tedanji urednik Željko Šepetavc in jo povabil k mizi. Gospa je brez odlašanja takoj razložila, zakaj je prišla. »Veste, gospod urednik, imam hčerko, ki se videva z enim fantom, ki je končal novinarsko fakulteto, a ne najde službe. Prosim lepo, sprejmite ga, dajte mu kakšno mizo tam v kotu, fant je miren in delaven, naredil vam bo vse, kar mu boste rekli. Veste, gospod urednik, moja hči ga ne bo pripustila k sebi, če ne bo dobil dela.« Z malce začudenja in nasmehom ji je Šepetavc po tem uvodu rekel, naj le pride v redakcijo, mu bodo že kaj zrihtali, pa tudi hčerka bo potem bržkone bolj (zado)voljna. In res, naslednji dan je ves skromen in ponižen v redakcijo prišel Jože Biščak, zdajšnji odgovorni urednik Demokracije.

1988

Željko
Šepetavc,
Jože Biščak,
tašča

New York v katastrofi, dopisnik na Šmarni gori

Ko se novinarju ali uredniku v karieri zgodi zgodovina, in to res zgodovina v najžlahtnejšem pomenu besede, se teh trenutkov, polnih negotovosti, adrenalina, napora in užitka ob končnem izdelku, spominja do sodnega dne. Takšen primer je zanesljivo 11. september 2001 z napadom na ZDA, ki sem ga dočakal na položaju urednika centralne redakcije Dela oziroma (povedano bolj preprosto) prvega operativca največjega slovenskega dnevnega časopisa. Anekdot, povezanih z večnim vprašanjem zgodovinskih trenutkov – kje si bil, ko se je to zgodilo –, je nešteto, meni pa v spominu ostaja ena, ki dokazuje, kako neverjetna stvar se je zgodila takrat.

V času napada letal na newyorški WTC je bil Delov ameriški dopisnik Ervin Hladnik Milharčič – na dopustu v Sloveniji. To je verjetno najhujša stvar, ki se lahko dopisniku v karieri zgodi – ne krivemu ne dolžnemu (tudi sam pomnim par primerov iz časa dopisništva v Moskvi, a bistveno manj tragičnega obsega). Kakšne četrte ure po tistem, ko smo na CNN zagledali prve posnetke dogajanja in ko smo se sploh zbrali in dojeli, kaj spremljamo, sem poklical Ervina, da bi ga aktiviral, naj čim prej pride v redakcijo na pogovor, kako bi dogajanje pokrili. Na moj klic se je odzval takoj. »Ervin, kje sem te ulovil?« »Na troli sem, se peljem proti Šmarni gori, grem eno turo gor.« »Ervin, poslušaj,« sem poskušal dramatisirati in mu razložil, kaj gledamo na TV. »Daj, Košir, ne zajebavaj,« mi je odvrnil in – odložil. Na moj ponovni klic se ni več odzval. Je pa nekje v okolici zadnje postaje tiste trole kakšne četrte ure pozneje očitno le ugotovil, da gre zares, in je smrtno resen vrnil klic: »Košir, prihajam.«

Tistega dne smo naredili največ, kar časopis lahko naredi v takih trenutkih: vse, kar smo za objavo na sprednjih straneh načrtovali do 15. ure, smo vrgli v koš, nato smo najprej naredili časopis s popolnim pokrivanjem dogodka in takoj zatem še posebno izdajo na osmih straneh, ki je šla posebej v kioske.

In, seveda: Ervin je želel takoj zjutraj nazaj v ZDA, a je bil letalski promet z novim svetom ohromljen. Vseeno se je tja vrnil med prvimi.

**Darjan
Košir,
Ervin
Hladnik
Milharčič**

O novinarju le v navzočnosti novinarja

»Nisem te želel s tem obremenjevati,« je Branetu Pianu rekel urednik Mitja Meršol, ko sta se srečala v uredništvu: »Klical me je neki direktor pomembne firme, da bi direktor tiste druge pomembne državne firme iz Velenja, o katerem si pisal, rad prišel k meni na kavo, da bi se pogovorila o tebi. O novinarju Pianu se lahko z vami pogovarjam samo v prisotnosti novinarja, sem mu odvrnil. Potem ga ni bilo.«

1999

Mitja
Meršol,
Brane Piano

Telefoni

»Tisti član vodstva pivovarne iz Laškega, ki je večinska lastnica Dela, mi zaradi tebe telefonira vsak teden in se pritožuje. Če boš o njem in njegovem bratu ter o Celju še kaj napisal, te bom odpustil,« je Branetu Piano potem, ko ga je na hitro dal poklicati v Ljubljano, razložil Danilo Slivnik. »Ampak jaz sem vendar dopisnik iz Celja! O čem pa naj pišem?« se je začudil. »Zaradi mene ni treba o ničemer, samo da mi bo dal mir,« je bil kakor običajno neposreden Danilo. »Prav,« je rekel, »pa mi daj pogodbo o plačilu študija ob delu, da ne bom mislil na vas. Jaz bom čez deset let še vedno Delov novinar, bogvedi, kje boste takrat vsi vi,« je privolil.

**Brane
Piano,
Danilo
Slivnik**

»Nimam diplome!« »Me ne zanima!«

Brane Piano, dolgoletni Delov dopisnik iz Celja, se spominja: »Da me bodo zaposlili kot dopisnika iz Celja in komentatorja, mi je v svoji pisarni ob prisotnosti urednice slovenskega dopisništva Helene Kos oznanil direktor in urednik Dela Tit Doberšek. Malo sem men-cal in previdno dahnil, da še nimam diplome. 'To me ne zanima, berem tvoje prispevke v drugih dnevnikih in hočem, da delaš za Delo,' je bil kratek.«

1997

**Brane
Piano,
Helena Kos,
Tit
Doberšek**

33

Hiperproduktivni Aleksander Zupanc

Na eni od sej nadzornega sveta družbe Delo je ena izmed gospa, ki so jih nastavili novi vodilni z Andrijano Starina Kosem na čelu, oznanila, da so ob naključnem pregledu avtorstva v redakcijskem sistemu časopisa ugotovili, da večino člankov napiše neki Aleksander Zupanc, drugi skoraj ničesar. Edini član nadzornega sveta iz novinarskih vrst je bil Brane Piano in je porabil kar nekaj časa, da je navzočim dopovedal, da je kolega Sandi urednik v centralni redakciji in da je, kadar dežura, zadnji v redakcijskem sistemu, preden časopis pošljemo v tiskarno, da odobri vse tekste in strani, sistem pa ga pač zabeleži kot zadnjega v vrsti avtorjev.

Aleksander
Zupanc,
Andrijana
Starina
Kosem

2007

Ko bi Delo skoraj prenehalo izhajati

Delo bi skoraj nehalo redno izhajati, ko je kratkotrajna vodilna ekipa ugotovila, da stroški distribucije časopisa v trafike in trgovine ob nekaterih delovnih dneh, na primer ob torkih in sredah, presegajo njegov izkupiček. »Kaj če ga v teh dneh sploh ne bi vozili po Sloveniji?« je bilo slišati na seji nadzornega sveta. Zamisli k sreči potem niso izvedli.

Po hiši se vidi in sliši ... (1988)

KAJ BO TOREJ – Delovi novinarji že dva meseca napovedujejo štrajk, stavko ali prekinitev dela. V tem času so se osebni dohodki vseh delavcev, tudi novinarjev, dvakrat povečali. Zdaj vse nestrpno čaka, kaj bo. Skupina ilegalnih štrajkačev sporoča po tej poti hišnemu stavkovnemu odboru, da je z vsem srcem na njegovi strani in podpira njegove zahteve. Torej, na juriš do končne zmage, bi lahko rekli.

Ludvik Škoberne: Srečanje z džučejem

Še danes je Severna Koreja država, od koder je zelo težko verodostojno poročati. Oblast, ki je prepričana, da je mogoče s propagando ustvariti ljudem všečno podobo, se zelo trudi povečevati svoje namišljene ali domnevne dosežke, in pri tem je še posebno pomembno pridobiti naklonjenost tujih medijev. Sredi 70. let iz Severne Koreje ni bilo verodostojnih novinarskih prispevkov, saj so tja vabili zgolj tiste, ki so sledili propagandnim ciljem Kim Il Sungovega režima. Toda v Pjongjangu so si močno želeli tudi mednarodne pozornosti, zato so se ponudili, da bi se vključili v gibanje neuvrščenih. In kdo bi bil primernejši za dosedo tega cilja kot jugoslovanski predsednik Tito. Zato so ga povabili na obisk. V Beogradu so to pobudo sprejeli in se odločili, da v Severno Korejo kot nekakšna predhodnica odpo- tuje manjša delegacija, ki jo je vodil Stane Dolanc. Prav tako so se odločili, da ga spremlja manjša novinarska ekipa. V njej smo bili Tit Vidmar in Joco Žnidaršič z Dela ter snemalec Silvo Hodnik in jaz z RTV Slovenija. Deležni smo bili izredne pozornosti, saj so nas na- mestili v protokolarnem objektu, kjer je bilo prav vse na svojem mestu. Veliko dela nismo imeli, obiskovali smo kraje, kjer naj bi se rojevala in utrjevala severnokorejska zamisel družbenega razvoja. No, v prostem času pa smo se sprehajali po parku okoli protokolar- nega objekta in posedali v ličnem paviljonu in srebali viski. To je bil škotski white horse, zato smo paviljon poimenovali Gostilna pri belem konjičku. Nekega dne pa nam je viskija zmanjkalo. In ker smo slutili, da prisluškovalci ne razumejo slovensko, je Tit z zaigrano užaloščenostjo v srbohrvaščini nekoliko glasneje vzkliknil: »Kakšna gostilna pa je to, kjer zmanjka viskija.« In glej ga, vruga, minilo je le nekaj minut, ko se je v paviljonu pojavil natak in nam dostavil steklenico lepo ohlajene pijače. V resnici smo bili ves čas bivanja dobro pokriti, težava za naše gostitelje je bila v tem, da smo govorili njim neznani jezik.

Vrhunec našega bivanja pa je bil obisk v rezidenci voditelja Kim Il Sunga kakšnih 20 kilometrov od Pjongjanga. Tja so nas peljali v protokolarnih vozilih in lahko smo videli, da je območje močno zastraženo. Rezidenca je bila zelo velika, zgrajena iz belega kamna. Okolica je bila zelo lepa, skrbno negovana, v bližini je tekla manjša reka. Ko smo se pri- peljali do rezidence, pa smo stopili na plastično travo. S Titom sva se spogledala in brez

besed sva soglašala, da je za utemeljitelja ideje džuče narava preveč nepredvidljiva, da bi okoli rezidence rasla navadna trava. No, med pogovorom Dolanca s Kim Il Sungom sva s Titom sedela v ozadju, le Joco in Silvo sta se lahko približala velikemu vodji. Kljub temu sva videla in slišala, da mu je veliko do tega, da bi bil Titov obisk uspešen in bi potrdil pravilnost ideje o severnokorejskem vzorcu družbenega razvoja. S tem namenom so na velikem stadionu pripravili predstavo, v kateri so udeleženci z živimi slikami slavili svojega voditelja in izražali dobrodošlico jugoslovanskim prijateljem. Tako Tit kot jaz sva v zapisih o obisku Severne Koreje do tovrstne scenografije ostala zadržana, tako da gostitelji najbrž niso bili navdušeni nad propagandnimi učinki našega bivanja v deželi jutranjega sonca. Tam namreč še danes sonce ne sveti vsem enako.

Tako je povedal Luka Škoberne.

**Ludvik
Škoberne,
Stane
Dolanc,
Tit Vidmar,
Joco
Žnidaršič,
Silvo
Hodnik,
Kim Il Sung**

Papir na lekarniški tehtnici

Ceno časopisa v grobem določajo tri sestavine: stroški redakcije, tisk in papir in distribucija. Vsaka sodeluje s približno tretjino v končni ceni. V želji, da bi bili časopisi dostopni kar najširšemu krogu prebivalstva, se je socialistična oblast domislila ukrepa, ki je izdajateljem olajšal ohranjati za bralce dostopno ceno. Pokrivala je namreč razliko med proizvodno in komercialno ceno papirja. Pri tem niso bili preveč natančni in časopisne hiše so pogosto pretiravale v poročilih o potrebnem papirju za izdajanje posameznega časopisa. Delo pri tem ni bilo nobena izjema.

Med publikacijami, ki jih je izdajala časopisna hiša Delo, je bila tudi revija Naša Slovenija, ki je bila namenjena predvsem slovenskim zdomcem in izseljencem. Potem ko je ugasnil sporazum, ki je zagotavljal denar za izdajanje te revije, je bilo treba iskati notranje rezerve, vendar je bilo uredništvo v prizadevanju zelo omejeno. Poleg papirja je bil največji strošek poština, ki je ni bilo mogoče znižati. Ostal je torej strošek papirja. V uredništvu so ugotovili, da je ta za najmanj tretjino previsok, in so to povedali na kolegiju pri direktorju Branetu Musarju. Ta je zahtevo za zmanjšanje stroškov za papir zavrnil. Šele potem, ko so v uredništvu pridobili uradno izmerjeno težo revije in jo primerjali s količino, ki jo je navajal račun, so priznali zmoto. Direktor Musar je rekel: »Glejte, zdaj ti iz Delavske enotnosti hodijo v lekarno tehtat, koliko papirja je treba za izdajo posamezne publikacije!« Kljub temu je tozdelavska enotnost nazadnje šla v stečaj, revija Naša Slovenija pa je dobro desetletje zatem prenehala izhajati. Osnovni vzrok za njen konec pa ni bila cena papirja ali poština, za nove oblastnike je bila ta revija premalo njihova, zato niso hoteli izpolniti obveznosti, ki jih je določal ustavni zakon, sprejet z veliko večino ob osamosvojitvi.

»Na mrtvog vuka i zec ...«

Zunanjepolitično uredništvo je bilo vse od začetka elitni del Delove hiše. Pravzaprav je tako še danes. Bralci so posebno pozorno spremljali pisanje o vzhodnoevropskih socialističnih državah, še posebno o Sovjetski zvezi. Izstopali so prispevki Janeza Staniča, ki smo ga mnogi prepoznali kot izjemnega novinarja in poznavalca razmer, o katerih je pisal. To velja tudi za čas, ko se je začel krhati vseobsegajoč vpliv Sovjetske zveze na ravnanje v državah pod njenim nadzorom. Jugoslavija od informbiroja dalje ni spadala v ta krog, vendar so si v Moskvi zelo prizadevali, da bi nekako zgladili nesporazume. Pa jim ni posebno uspevalo. Med drugim tudi zato, ker je bil na pomembnih mestih nekdanji glavni urednik Dela Jože Smole.

Po intervenciji Sovjetske zveze na Češkoslovaškem leta 1968 (o tem nas je obširno seznanjal Janez Stanič) so se odnosi med Sovjetsko zvezo in Jugoslavijo zelo zaostri, navsezadnje so bili na mejah tanki enot Varšavskega pakta. Napetost je postopoma vendarle začela popuščati in prišel je čas, ko naj bi državi vzpostavili normalne odnose. Zlasti v Sovjetski zvezi so v zvezi z »normalizacijo« pričakovali, da bodo jugoslovanski novinarji prijazneje pisali o njih. Med najbolj kritičnimi so navajali prav Janeza Staniča. In kot je povedal Jože Smole, je sovjetska delegacija ob začetku pogovorov s Titom položila na mizo debel sveženj s članki, ki naj bi bili neprijazni. Med njimi jih je veliko napisal Janez Stanič. No, tudi na jugoslovanski strani so zbrali članke v sovjetskih glasilih, ki so bili prav tako neprijazni do jugoslovanskega revizionizma. S tem se je pogovor o tej temi tudi končal.

V Delu so dopisnikom vselej namenjali veliko pozornost. Imeli so podporo uredništva, praviloma tudi takrat, ko politiki ni bilo všeč njihovo pisanje. Moskva je bila še posebno izpostavljena in skupaj z njo Janez Stanič. Ne le kot dopisnik, temveč tudi kot urednik. Zato je razumljiva njegova jeza v začetku 90. let, ko so o komunizmu govorili in pisali ljudje, ki o tej temi v resnici niso vedeli skoraj nič. Pravzaprav tovrstne zapise zasledimo še danes, ko nam o »zločinskem komunističnem režimu« govorijo ljudje, ki so v njem zelo udobno živeli. Niti toliko se ne potrudijo, da bi v Delovem arhivu prebrali, kako ogromna razlika je bila med tistim, kar so doživljali v Sovjetski zvezi ali Romuniji, in tistim, kar se je dogajalo v Jugoslaviji. Tovrstnim poznavalcem je Janez Stanič odgovoril s črnogorskim pregovorom: »Na mrtvog vuka i zec ku... diže.« In Janez Stanič je vedel, kaj govori. Še posebno ko je šlo za komunizem.

**Janez
Stanič,
Jože Smole
- Božiček,
Tito**

Delo in teletekst

V začetku 80. let so se na RTV Ljubljana lotili projekta postaviti nov medij v sklopu javnega servisa, ki bo televizijskim gledalcem omogočal hitro seznanjanje z dogajanjem doma in po svetu. To je bil zelo zahteven načrt, ki je zahteval veliko sodelovanja tako novinarskega kot tehniškega kadra nacionalne RTV-hiše. Sprva je šlo zgolj za ugotavljanje možnosti, ali se ta novi medij, ki je bil celo v večini zahodnoevropskih držav v preizkusni fazi, sploh lahko prime v Sloveniji. Prvi preizkus o delovanju teleteksta so opravili strokovnjaki Gorenja na olimpijskih igrah v Sarajevu. Prej je Gorenje kupilo nemški Kortring in s tem izdelavo televizorjev z vgrajenimi dekodirniki za teletekst. V Sloveniji je bilo namreč le nekaj tisoč takih televizorjev, ki so jih v domovino pripeljali zdomci. Kljub temu so se na RTV Ljubljana odločili preizkusno oddajati teletekst, kar je pomenilo začetek uvajanja novih tehnologij v medijskem prostoru.

Večina tradicionalnih medijev uvajanju novotarij ni bila naklonjena, še posebno če so jih začenjali holivudarji. S teletekstom pa so se zadeve obrnile nekoliko drugače. Uredništvo tega novega medija je imelo namreč zelo dobro povezavo s sorodnimi uredništvi v tujini, še posebno z britanskim BBC in avstrijsko ORF. To je pomenilo bistveno večji obseg informacij, kot jih je lahko zagotovila jugoslovanska agencija Tanjug. Eno največjih strokovnih priznanj, ki so jih na začetku svojega dela lahko dobili, je bilo mnenje najbolj usposobljenih novinarjev. Na Delu je bil to urednik centralne redakcije Miro Poč, ki je kljub zadržkom do holivudarjev naročil nakup televizorja z dekodirnikom za teletekst. In ob zaključku dela v svoji redakciji je znal reči: »No, pogledjmo še na teletekst, da vidimo, ali smo kaj prezrli.« Miro Poč pač ni hotel ničesar prezreti.

Slabitev moči JLA

Delovi novinarji so se redno udeleževali državnih in mednarodnih srečanj novinarjev smučarjev. Pri tem so praviloma pobrali največ medalj. Ena tistih, ki so se vračali ovenčani z njimi, je bila Albina Podbevšek. Bila je družabna in uspešna novinarka, znala se je veseliti svojih uspehov in tudi drugih. Tekma na jugoslovanskem prvenstvu novinarjev smučarjev leta 1988 v Brezovici na Kosovu pa je bila vendarle nekaj posebnega. Ob koncu so namreč organizatorji pripravili slovesnost, na kateri so podelili odličja. Seveda so jih največ dobili tekmovalci iz Slovenije, med njimi tudi Albina. Dogodka so se udeležili najuglednejši predstavniki Kosova, s čimer so želeli poudariti svojo pripadnost jugoslovanski skupnosti. Med gosti je bil tudi poveljnik jugoslovanske vojaške enote na Kosovu. Kakor koli, druženje je bilo sproščeno, za dobro počutje je skrbel ansambel, ki je v čast slovenskim dobitnikom odličij zaigral tudi kakšno polko. In se je plesalo. Z Binco, ki je slovela po razkošnem oprsju, je plesal tudi sivolasi general. A napor je bil zanj prevelik. Sredi plesa ga je zadela kap. In v časopisu smo potem prebrali, da je preminil na dolžnosti. Glede na to, kdo vse si je v naši osamosvojitveni vojni pripisoval zasluge, je najmanj krivično, da ustreznega priznanja za »slabitev vojaške moči JLA« ni dobila tudi Albina Podbevšek, dobitnica odličja na smučarskem tekmovanju novinarjev v kosovski Brezovici.

1988

**Ludvik
Škoberne,
Albina
Podbevšek
- Binca,
sivolasi
general JLA**

Murgelski naslov, križ čez Jugoslavijo, nadškof na Delu, slovo moralno- -političnih kriterijev

Boris Dolničar se spominja: »V desetletju pred osamosvojitvijo, ko sem bil najprej odgovorni in nato glavni urednik Dela, so se v družbi vse očitneje kazale težnje po demokratizaciji političnega in gospodarskega življenja ter samostojni, od Beograda neodvisni razvojni poti Slovencev. To se je odražalo tako v javnosti, med bralci, ki so prek mnenjskih rubrik in ob drugih priložnostih izražali svoje pričakovanje o nujnih družbenih spremembah, kakor tudi med časnikarji, ki so se vse pogosteje lotevali politično občutljivih tem. Navsezadnje je takrat tudi partija jela razglašati, da sestopa z oblasti, čeprav se je izkazalo, da vseh svojih oblastnih vzvodov ne namerava opustiti kar čez noč. Iz tega obdobja mojega uredniškega dela mi je ostalo v spominu nekaj dogodivščin, ki se jim danes od srca nasmejim, tedaj pa so bile povezane z večkratnim pojasnjevanjem, da ne gre za nikakršno zarotniško početje.

Tako so me denimo nekega jutra poklicali z ministrstva za notranje zadeve in mi sporočili, da je v časniku objavljen mali oglas, v katerem nekdo ponuja poučevanje slovenščine, s pripisanim naslovom v ljubljanskih Murglah. No, izkazalo se je, da je na tem naslovu v resnici živel Stane Dolanc, ki je bil član predsedstva CK ZKJ in je v javnosti večinoma govoril srbohrvaško, kar je nekoga tako motilo, da nam je podtaknil sporni oglas. Zgodilo se je tudi, da je bila v okviru vremenske napovedi na zadnji strani na zemljevidu Jugoslavije meja SR Slovenije premaknjena (razširjena) precej proti vzhodu, čez preostali del tedanje skupne države pa je bil narejen križ. Tako je grafični delavec z zlorabo službenega položaja izrazil svoj odnos do Jugoslavije. Leta 1980 smo kot pomembno javno osebnost na Delo

povabili novoimenovanega ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita dr. Alojzija Šuštarja, kar je vznejevoljilo dušebrižnike na socialistični zvezi. Zadeva se je uredila s pojasnilom, da obisk nima nobene zveze z družbenim položajem Katoliške cerkve v državi. Ko smo se odločili, da v razpisih, s katerimi smo iskali nove sodelavce, med pogoji izpustimo moralno-politične kriterije, torej članstvo v zvezi komunistov, je bilo v partijskih krogih kar nekaj negotovanja. A sekretar IK CK ZKS Franc Šetinc je prisluhnil našim argumentom, da sta za novinarje pomembni le izobrazba in strokovna usposobljenost, in pri tem je tudi ostalo.

Po hiši se vidi in sliši ... (1988)

DOBRI SO – *Ko so delegati na zadnji seji skupščine ČGP Delo slišali, da sta v strokovni ekipi, ki bo pomagala vršilcu dolžnosti glavnega direktorja Dela Božu Kovaču, dva Jureta (Apih in Božič), smo po seji že slišali komentar: »Saj smo vedeli že dolgo, da so jurčki zelo dobri, morda kar najboljši. Sploh pa je vitez Jurij s sulico pokončal tistega strašnega zmaja.«*

**Boris
Dolničar,
Franc
Šetinc,
Stane
Dolanc,
dr. Alojzij
Šuštar**

Ni šale na Rdečem trgu

Pisal se je maj 2007, pravzaprav predvečer obletnice konca druge svetovne vojne, ki se ga posebno praznično spominjajo na prostoru nekdanjega sovjetskega imperija. Siniša Urošević, športni novinar:

»Nekajkrat sem bil ob tem času, gre za tradicionalni termin, po navadi v prvih dveh tednih maja, v deželah nekdanje mogočne federacije svetovnega prvenstva v hokeju. In tako je maja 2007 prestižno tekmovanje gostila Moskva.

S kolegom Boštjanom Janežičem z Radia Slovenija sva pripotovala v rusko metropolo dan pred velikim praznovanjem. Iz hotela v bližini olimpijskega parka Lužniki in univerze Lomonosov sva, preden se naslednji dan povsem prepustiva poročanju iz ledne arene, odhitela proti središču Moskve, na znameniti Rdeči trg, in v vsej neučakanosti doživetja utripa velemesta odplula daleč od misli, da so ploščad zaprli v pripravi na svečano parado za prihajajoči praznični dan zmage. Lepo sva korakala tik ob trgu, ko sta nama moža postave prekrizala pot – kam pa kam, mladeniča? Znanje ruščine me je resda rešilo, a dejstvo, da pri sebi nisva imela potnih listov, naju je približalo nevšečnostim. Ni jima šlo v račun, da si kot tujca drzneva hoditi brez edinega uradno veljavnega dokumenta, kajpak s potrjenim vizumom. To, da sva ravno prišla z letala, ju ni ganilo, ker jima tega spet nisva mogla dokazati, pač še ni bilo na mobilnem telefonu rezervacije vozovnice, izpisa slednjih sta kot potna lista ostala v hotelu. Uradni akreditaciji prvenstva pa sta naju čakali naslednji dan v dvorani. Minute pogovora z avtoritarnima policistoma niso bile prijetne, nakar sem poskusil z adutom – mednarodno novinarsko izkaznico. In ta je uradnika povsem očarala, zaželel nama je lep sprehod v okolici in bivanje v Moskvi, a tudi opozoril, da drugič brez obvezne opreme ne bo šlo. Ostal je resen, na Rdečem trgu pač ni šale: odtlej v Rusiji vedno in povsod s potnim listom!«

**Siniša
Urošević,
Boštjan
Janežič**

Mar res poznate Borisa Čibeja?

»Slovenija najbrž nikdar ne bo mogla gostiti velikega nogometnega tekmovanja, in kadar je v naši soseščini, ga začutimo, kot bi bilo doma. Tako je bilo med eurom 2008, ki sta ga skupaj gostili Avstrija in Švica. Za našo hišo sem takrat poročal z Dunaja, se nekajkrat v čudovitih vlakih po pravljичno lepi avstrijski deželi peljal na tekme v Salzburg in Innsbruck. V teh mestih je igrala tudi ruska reprezentanca in čas pred eno od tekem je mineval v kupeju vlaka ob zanimivem klepetu z moskovskima poslovnežema Mišo in Natašo. Večer prej sta priletela iz domovine na dunajsko letališče, v Avstrijo sta si prišla za svoje veselje ogledat tekmo ali dve prav močne ruske izbrane vrste. In ko sem jima povedal, da sem na prvenstvu poročevalec, sta mi dejala, da poznata slovenskega novinarja prav iz Moskve. Res je šlo za naključje iz mesta z več kot 15 milijoni prebivalcev, a nekoč sta se večkrat družila z Borisom Čibejem, našim nekdanjim dopisnikom iz Rusije. 'Mar ni ta svet majhen? Pomislite, naključno se srečamo v kupeju avstrijskega vlaka, vi pa ste sodelavec najinega slovenskega prijatelja,' se je smejala Nataša med vožnjo, ki je ob anekdotah iz novinarstva, ruskega poslovnega sveta, z družabnih srečanj in s počitnic minila v hipu,« pove specialist za hokej na športnih straneh Dela Siniša Uroševič.

2008

**Siniša
Uroševič,
Boris Čibej,
Miša,
Nataša**

Fotoreporter ob uho

Bilo je nekje konec sedemdesetih ali v začetku osemdesetih, ko se je malce močnejša Delova ekspedicija odpravila proti Vipavski dolini ali na Goriško. Ko so se vračali v Ljubljano, je službena žaba (poglejte v slovar pod: še pomnite tovariši), za volanom katere je sedel legendarni šofer Franček Bezlaj, iz neznanega razloga (spomin je pač hudo pokvarljena roba) na še danes neprijaznih Rebernicah zapeljala s ceste.

In žaba se je nekajkrat prevrnila. Prvi je iz avta zlezal fotoreporter Svetožar Busič in se nemudoma povzpел do ceste. V roki je imel fotoaparata in začel šklocati. Ravno pravi čas, saj se je iz avta prav tedaj skobacal Franček (fotografija je v naši dokumentaciji). Ko je opravil svojo dolžnost, je odhitel nazaj do žabe in začel iskati – svoje uho.

Med prevračanjem mu ga je namreč odtrgalo. Iskanje je bilo uspešno, reševalci dovolj hitri, da so Buskeja odpeljali v UKC, tam so mu uho prišili nazaj. Menda je bil še lepši kot prej. Buske namreč, ne uho ...

**Svetožar
Busič
- Buske,
Franček
Bezljaj**

46

1979

Ko glavni urednik ostane na cesti

Andrej Habič je bil tehnični urednik v mnogih Delovih izdajah. Dobra duša, vedo povedati, a kolerično vzkipljiv.

Tako je nekoč službeno peljal v Zagreb glavnega urednika Dela Mitjo Gorjupa. Ta je v nekem trenutku nekaj pripomnil, kar Habiču ni bilo všeč. Andrej je ustavil svojo katrco sredi ceste Ljubljana–Zagreb, zaloputnil vrata in odšel čez drn in strn.

Mitja Gorjup ni imel vozniškega izpita in je ostal dobesedno na cesti. Prisiljen je bil štopati do prvega telefona.

Habič se je prikazal v službi čez tri dni, kot da se ni zgodilo nič.

Po hiši se vidi in sliši ... (1987)

TOČKO GOR ZA 40 % – Po hiši se širijo govorice, da je precej množično združenje TraŠiKal (kratica za Trajekt-Šibenik-Kalvan) že zahtevalo od vodstva naše hiše, da zviša vrednost točke vsaj za 40 odstotkov, in sicer že od 1. marca. Zahteva temelji na nedavni znatni podražitvi vseh vrst vina. Bajе so zahtevo že dobili tudi vsi tozdovski delavski sveti. Seveda nekateri menijo, da se bo tej zahtevi z vsemi štirimi uprl naš financ-minister Karel Trplan, imenovan tudi Karči, ki bo verjetno uporabil splošno frazo: »Kje pa naj vzamem?«, ali pa se bo skrtil za Mikuličeve interventne zakone o zamrznitvi osebnih dohodkov.

Vendar pa dobri poznavalci združenja TraŠiKal menijo, da Karči ne bo imel lahkega dela, saj bodo trašikalovci svojo zahtevo po višjih plačah utemeljili z obljubo po bistveno višji storilnosti v okviru TraŠiKala.

Mitja
Gorjup,
Andrej
Habič

Vosli, zmagal sem jaz

Marjan Skumavc ni bil le odličen poznavalec in opisovalec temnejših strani življenja (še le v dozorelih letih, ko ga je že dvakrat pošlatala tista teta s koso, se je zaradi zdravja odpravil v penzijo in nato v svojo ljubljeno Istro, kjer je postal eden najboljših slovenskih marinistov), ampak tudi odličen boksar, ki je veliko obetal, a ga je ustavila poškodba očesa. Neuradno je pretepaštva treniral tudi jeseniške hokejiste, povsem uradno pa je bil selektor slovenske boksarske reprezentance ... Ko se je odpravil (zaradi zdravja) v penzijo in pospravljaj svoje predale, je pokazal črno-belo fotko zelo okrvavljenega mladeniča. Pa smo vsi rekli: »Tale te je pa nabil,« on pa nazaj: »Vosli, zmagal sem pa jaz!«

**Marjan
Skumavc**

Računalništvo

»Enkrat pred koncem prejšnjega tisočletja je tudi Delo dohitela prihodnost. Računalnik, namreč. Tistih škatel seveda ni bilo dovolj za vse, smo pa vsi hodili na tečaje. Še zlasti zanimiv je bil pristop mojega (kroničnega – s kronike) sodelavca Marjana Skumavca - Skumija. Ko je nekaj časa poslušal predavanje, se je oglasil: 'Miška, miška, kje pa je mačka?' Pa še ni bilo konec. Marjan je še dolgo nabijal po svojem zgodovinskem, muzejskem underwoodu (za mladino: predpotopni pisalni stroj, pri katerem je bilo treba menjavati trak, da se je sploh kaj poznalo na papirju, tudi tabulator je še imel – kaj je že to?) in je bilo treba vse njegove tekste (Nočno kroniko itd.) pretipkavati. Ko je bilo tega že preveč, sva se dogovorila, da bo treba sestiti za računalnik. In je sedel, ko pa je slišal, da mora vtipkati še geslo, se je najin načrt sfižil. Treba je bilo poklicati v možganski trust, da so poslali novo geslo. Čez nekaj dni sva nadaljevala. Odprla sva dokument, pripravila prostorčke za nadnaslov, naslov, podnaslov, uvod in tekst, nakar je Skumi napisal: 'No, pa smo vstopili v svet računalništva.' Potem pa vstal in se odpravil na Gospodarsko razstavišče v restavracijo Trajekt in s tem za dolgo preložil vstop v računalniško prihodnost,« se učnih ur spominja Uroš Šoštarič.

**Uroš
Šoštarič,
Marjan
Skumavc**

Skumijevo dihanje in Počeva roka

Pred dolgimi leti, v prejšnjem tisočletju, se je na Delu razvijala tradicija, da smo prihod novega leta praznovali skupaj. Vsako leto je novoletovanje pripravila druga redakcija, preostale pa so povprašale, ali potrebujejo še kaj. Najbolj razkošni so bili zunanjsiki, ki so jih dopisniki iz tujine ob prihodu domov vedno bogato založili.

No, na eni takih zabav sta besedovala pomočnik glavnega in odgovornega urednika Dela Miro Poč (zadnji potomec Ivana Cankarja in dedič tantiem) in Skumi. Beseda je prišla na boks in sta se začela prijateljsko obdelovati. Miro je Skumija v trebuh (ni bilo božanje, ampak vsega spoštovanja vredni udarci), Skumi je Miru vračal v desno rame. Bolj ali manj celo noč. Konec: Skumi je ves teden dihal na škrge, Miro pa roke še nekaj tednov ni mogel uporabljati niti za kajenje svojih priljubljenih žitank (gitanes).

**Marjan
Skumavc,
Miro Poč**

Nekaj o Poču

Miro Poč je bil genialni urednik posebnih prilog Dela, izrednih izdaj, in je znal mojstrsko izbrati sodelavce. Pod njegovo taktirko je ekipa pripravila vse ob smrti Edvarda Kardelja in Josipa Broza - Tita, ob prvem pristanku človeka na Luni in še in še. Mnogi so »ispekli zanat« pri njem in njegovi tesni sodelavki, oblikovalki Cveti Stepančič (svakinji Marjana Skumavca, ki nas je dokaj neopazno zapustila aprila 2018). Eden njegovih najtesnejših prijateljev je bil Jak Koprivc, dopisnik Dela iz Zasavja (začel je pri petnajstih) pa glavni in odgovorni urednik Dela, ki je bil njega dni tudi glavni pri Tanjugu. Tako je pot Mira zanesla v Beograd. In sta se odpravila v tamkajšnji Pen klub, kjer je Jak očitno preveč besedoval in si od enega od gostov prislužil povabilo, naj pride malce ven, da se pogovorijo. Jak pa nemudoma Miru, da ga nekdo čaka zunaj. V trenutku, ko je Miro stopil iz zgradbe, je priletelo. Jak pa je na vrhu stopnišča navijal: „Pazi, Miro, z desne, dajmo, Miro, ne daj se, Mirko ...«

Korpulentni Miro se je uspešno branil, a posledice so bile vidne še nekaj časa. Ne glede na vse je prijateljstvo vzdržalo.

Po hiši se vidi in sliši ... (1988)

MIŠI ŽE VEDO – Na seji sindikata je Milan Daisinger, naš šef za kadre, med drugim povedal, da so v menzi s strupom pokončali več kot 50 miši. Ta vest je takoj dala tudi komentarje: miši že vedo, kje lahko kaj dobijo. Zato niti slučajno ne gredo v našo (napol prazno) blagajno.

**Miro Poč,
Jak Koprivc**

Enočlanska stavka

Bilo je nekako na začetku sindikalnega boja za novinarske pravice (in plače). Na kolegiju se je odvijala kar obširna razprava o plačah, saj so ugotovili, da so tiskarji s podporo nekaterih vodilnih neopazno, a občutno napredovali v plačnem sistemu in so bili več kot izenačeni z novinarji. Nič hudega, a tiskarska kakovost ni prodajala časopisa, prodajala ga je kakovost novinarskega dela. Pa se je sredi razprave oglasil urednik publicistike Tine Guzej (sin legendarnega Gustava Guzeja, šefa koprskega dopisništva, ki je pritegnil v naše vrste Stojana Žitka, Borisa Ježa, Dušana Grčo, Iztoka Umerja in Borisa Šuligoja ter jih vzgojil) in dejal: »Dovolj je, mi bomo stavkali!« Trenutek tišine, dolg kot večnost, in nato molk. Kdo? Kaj? Kdaj? Zacingljali so telefoni in blagopokojnemu šefu SZDL Jožetu Smoletu, pozneje Božičku, stavka ni bila prav pogodu, in glej ga, hudička, novinarske plače so se nemudoma popravile. Ne veliko, a dovolj za pomiritev. Sledilo je vprašanje, kdo in kdaj stavka. Pa je odvrnil: »Jaz, in to od tega trenutka dalje.«

Najučinkovitejša enočlanska stavka v zgodovini. Zanesljivo.

**Tine Guzej,
Gustav
Guzej,
Stojan
Žitko,
Boris Jež,
Dušan Grča,
Iztok Umer,
Boris
Šuligoj**

Matic Andersen

Matija Dermastia, znani košarkar in Delov urednik, si je rad izmišljal zgodbice, zato s(m)o ga krstili za Andersena. Včasih se je vozil v ruski volgi, kajti edino v njej je lahko stegnil noge. Ko se je vozil še v fičku, je pravil, da je odtrgal sprednji sedež in vozil z zadnje klopi.

V centralno redakcijo, desk imenovano, je po telefotu prišla fotografija prototipa terenskega avta lada nive, za katero so Rusi napovedovali, da jo bodo začeli izdelovati čez nekaj mesecev.

Šef deska Bogdan Novak je pokazal fotografijo Maticu, ki pa si ne bi zaslužil vzdevka Andersen, če ne bi dejal, kot bi mignil: »Pa ja! Poznam! Prejšnji teden sem jo vplačal!«

**Matija
Dermastia,
Bogdan
Novak**

Gozdar Čontala

Na vsejugoslovanskih grafičnih igrah v Dalmaciji je bil tudi tedaj še mlečnozobi novinar Dela Borut Čontala. Vrgel je oko na kolegico Jožo, ki pa mu je rekla:

»Čonti, a vidiš tistole akacijo? Prej bo padla kot jaz!«

Sredi noči se je zaslišalo vztrajno trkanje. Tok, tok, tok, tok! Vsi so se zbudili in prišli na plan, da bi poiskali nadležno žolno.

Našli so Čontija, ki je kot v transu sedel pri akaciji in jo poskušal posekati s taborniško sekirico. Tok, tok, tok, tok ...

**Borut
Čontala,
Joža,
žolna**

A lahko še enegaaaa

»A bova še enega?« je v legendarni restavraciji Turist na Gospodarskem razstavišču vprašal urednik zabavnega tiska pri Delu Mitja Volčič urednika Radarja Vilka Novaka - Čipčija.

»Počakaj, bom vprašal žensko,« je rekel Vilko. »Zadnje čase nekaj pizdi, če ga preveč spijem.«

Obrnil se je k steni in zavpil:

»Ičaaaaaa! Imaš kaj proti, če bi še enegaaaa?«

Čez čas je rekel Volčiču: »Nič ni rekla. Kaže, da lahko mirno vsaj še enega.«

**Mitja
Volčič,
Vilko
Novak,
Iča Putrih**

Marelični sok z ...

V novinarstvu je bila pijača vedno kamen spotike. Ko je umrl Tito in so v centralni redakciji garali cele dneve, so vsi imeli na mizi marelični sok. Zaradi tega jih je Vlado Šlamberger, sicer zapriseženi antialkoholik, na uredniški seji celo pohvalil.

Le staremu lisjaku, uredniku Sobotne priloge Francetu Vrečarju ni dalo miru. Hodil je v centralno redakcijo in budno opazoval vse, kar se je dogajalo. Vendar ni odkril nič sumljivega. Potem pa ni več vzdržal. Zgrabil je kozarec šefa centralne redakcije Bogdana Novaka in srknil požirek. Obraz se mu je zadovoljno razjasnil:

»O, ti hudič ti!« je vzkliknil. »Se mi je kar zdelo, nos me ne vara!«

Vsi v centralni redakciji so namreč pili marelični sok z vodko.

**Bogdan
Novak,
France
Vrečar**

Alkoresnica

Urednik Nočne kronike in akademski slikar Marjan Skumavc - Skumi je rad povedal:
»Tiste novinarje, ki ga radi pijemo, bodo po smrti kar prelili v jamo.«

Po hiši se vidi in sliši ... (1988)

SMO BOLJŠI OD NEMCEV – Na skupščini ČGP Dela je direktor Boris Burdych povedal, da se je papir v rotaciji prejšnjo noč strgal kar dvajsetkrat. Nemci za en pretrg porabijo 20 minut, da rotacija spet steče, pri nas pa fantje to naredijo v petih minutah. Hvala bogu, pa smo spet enkrat boljši od Nemcev. Zdaj jih moramo posekati samo še pri plačah. Nekateri so že izračunali, da bomo do leta 2088 zagotovo ujeli pri plačah nemške majstre v rotaciji, saj tistih 2500 mark ali nekaj več tudi ni tako veliko.

**Marjan
Skumavc
- Skumi**

Saj ni res, pa je

Novinar kronike Žarko Hojnik je z leti postal vedno bolj podoben angleškemu komiku Bennyju Hillu. Podobnost je bila tako velika, da s(m)o, kadar za televizijski spored nismo imeli pri roki Hillove fotografije, vzeli kar Žaretovo. Bralci tega niso nikoli opazili.

Žarko
Hojnik,
Benny Hill

Novoletni srečelovi

Uroš Šoštarič se spominja: »Nekaj let po preselitvi v Črno vdovo me je poklical finančni, komercialni šef Dela Emil Šuštar in me vprašal, ali bi morda pripravili prednovoletno zabavo. Seveda! Z veseljem. Zavihali smo rokave. Marko Turšič, začel je v vložišču na Tomšičevi in nadaljeval v teleprinterskem centru, je poskrbel za gramofon in plošče (zdaj je z nekdanjo tajnico notranje-politične redakcije Jožo Belehar), z Emilom sva odšla do šefa družbene prehrane (ta je bila tam, kjer je zdaj pivovarna) Iztoka Štajerja in se je takoj strinjal, da bo zastonj prispeval kislo župico ob polnoči, Lučka Magister Fabijan iz Stika je prevzela skrb za pršute, sire, kruh, vino, pivo in še kaj, k sodelovanju smo povabili še poznejšo šefico bifeja v 15. nadstropju Vido in plavolasa, lepo zaobljeno Ano, in začelo se je. Diletantsko, a od srca. Tine Guzej je kot Primorec prevzel rezanje pršuta, vse dokler se ni pojavil kolega iz tiskarne, priložil krožnik in ga ni umaknil. Tine je rezal in rezal, krožnik je imel že kupček, tiskar pa je zatrjeval, da je to za vso mizo.

Ko je bilo dovolj, je možakar zadovoljen sedel za mizo v kotu, seveda sam, pograbil pol kile kruha, pomljaskal ves krožnik in sit odkorakal domov. Tine pa je nehal rezati ...

Prav na tem prednovoletnem druženju, prvem v Črni vdovi, se je porodila zamisel o srečelovu. Po hiši in pri znancih v gospodarstvu smo nafehtali kup daril, vsak je lahko za nekaj drobiža kupil le dve srečki, skoraj vse so bile dobitne, ves izkupiček pa se je znašel v mojih žepih. Pa sem šel v kuhinjo, Vido in Ano poprosil za košaro za kruh in žepe izpraznil vanjo. To je bil pač njun honorar za prijaznost. Naslednji dan sem bil deležen prošenj za naslednje pričakovanje novega leta. Hitro se je izvedelo, da sta puncu v eni sami noči dobili več kot pol mesečne plače.

Novoletni srečelovi so se nadaljevali še dolga leta. Naprosili smo veliko uporabnega in neuporabnega. Od knjig v kitajščini, japonsščini, vsake sorte krevljici, vse so imele lepe fotke, do letalskih vozovnic, vikend paketov, paketov Kolinske, Žita, dežnikov, opreme za avto ... Pri Dr. O-ju je Marijan Zlobec postal pršutolog, za vse večne čase nas je naučil, da se tam ne sme videti nič rumenega, nekaj let pozneje je v hotelu Lev degustiral celotno, kakšnih dvajset metrov dolgo mizo z dobrotami, in ko smo mislili, da je končal, je izjavil: 'Ne še. Zdaj sem se šele odločil, kaj bom večerjal ...' Prav v tem istem hotelu je Marijanček izumil ročni ples. Ko je na plesišče povabil svojo takrat že nosečo šefico Ženjo Leiler, je – okoli vratu je imel prtiček, pripet s krokodilčki, ki mu jih je podarila primadona Marjana Lipovšek – Ženjino živahno poplesavanje in vrtenje okrog sebe zelo prepričljivo spremljal zgolj z rokami, vse ostalo pa je mirovalo.«

**Emil
Šuštar,
Marko
Turšič,
Joža
Belehar,
Iztok Štajer,
Lučka
Magister
Fabijan,
Vida iz 15.
štuka,
plavolasa
lepo
zaobljena
Ana,
Tine Guzej,
Marijan
Zlobec,
Ženja Leiler**

Prvi politični oglas

Ko se je v naši domovini oglasila demokracija, ki so jo spremljale tudi nove stranke, se je v Delu pojavil prvi politični oglas – Mojco za predsednico Slovenije. Franček Bezlaj se je z mercedesom, ki je zamenjal žabo, odpravil na Brnik po glavnega urednika Boža Kovača, ki je priletel iz Beograda. Tja je pripeljal tudi čisto svež primerek Dela in Božo je zgrožen zagledal oglas za našo dopisnico Mojco Drčar Murko. Skoraj odletela sta v tiskarno, da bi Božo ustavil rotacijo, pa je bila že več kot polovica naklade na poti do bralcev po vsej Sloveniji. Naslednji dan je sledila preiskava, kdo je vse to zakrivil. Na dan je prišla zanimiva zgodba. V Stiku, Delovi oglasni agenciji, se je pojavil skuštran mladenič (pozneje prepoznani kot Samo Resnik – v dokumentaciji je njegov nekrolog, ki ga je napisal Ali Žerdin) in eno tam zaposlenih vprašal, kje je gospod Dane Urbanc, veliki šef Stika. Nato je stopil do Daneta in ga vprašal, ali lahko odda oglas. Da bi šef sprejemal oglase?

Ne, to pa ne bo šlo, in Dane mu je pokazal referentko. Samo je stopil do nje ter ji povedal, da ga je k njej poslal gospod Urbanc. Če ga je poslal gospod Urbanc, potem bo menda vse v redu, mar ne? In je napisala račun, Samo ga je poravnal z gotovino iz žepa ter odšel. Polstranski oglas za Mojco in nekaj znanih Slovencev, ki jih je podpirala ZSMS, je še na ogled v dokumentaciji. Kdo je izdelal ta strateški nateg, se uradno ne ve, le sumilo se je, kdo bi lahko to bil. Je bil pa zanesljivo nekdo, ki je več kot odlično poznal delovanje Delovega mastodonta in tudi značajske lastnosti posameznikov.

**Franček
Bezljaj,
Božo Kovač,
Mojca
Drčar
Murko,
Dane
Urbanc,
Samo
Resnik,
Ali Žerdin**

Delegiran žreb

Prav pri Dr. O-ju ob Koseškem bajerju sta Danilo Slivnik in Vinko Vasle zbrala vsak za pol srečke in jo podarila Titu Doberšku. To je bil v vsej zgodovini novoletnih praznovanj edini delegiran žreb. Tituški smo namenili koledar s prsato Heleno Blagne in kaseto z njenimi pesmimi – darilo Pivovarne Union. Povsem nedelegirano pa je bilo darilo, ki ga je sreča namenila Vladu Šlambergerju (Schlambergerju, na Slovencu je bil Vladimir Blatnogorski). Dobil je knjigo Spomini starega obveščevalca. Katera pa je dobila knjigo Kje si, očka?, pa se še zdaj ne ve.

Po hiši se vidi in sliši ... (1988)

KDO GA SERJE – Lani smo precej pisali o popravilih stranišč v naši hiši, še največ o dolgotrajnem popravilu v tozdu TČR. Zdaj se spet širijo govorice, kaj vse bo treba popraviti na sekretih v tem in onem tozdu. Nekateri hišni obveščevalci zatrjujejo, da so vsa ta popravila očitno povezana z znatno premočnim sranjem v hiši. Seveda še ni odgovora o tem, kje ga preveč serjejo oziroma serjemo. Če smo še nekoliko preroški, bi skoraj zagotovo lahko zapisali, da bo treba v najkrajšem času začeti temeljito popravljati stranišča v tozdu Delavska enotnost. Če namreč verjamemo vsemu, kar se govori o tem našem tozdu, morajo biti v Delavski enotnosti že dolgo zamašene prav vse straniščne cevi, ki vodijo v kanalizacijo.

**Tit
Doberšek,
Helena
Blagne,
Vlado
Šlamberger,
Danilo
Slivnik,
Vinko
Vasle,
neznana
prejemnica
knjige Kje
si, očka?**

Ustvarjalni nered

S selitvijo iz Tomšičeve v stolpnico na Dunajski smo selili tudi zajetne osebne in delovne arhive. V času, ko smo ustvarjali na pisalnih strojih, so bili tudi časopisi in revije tujih izdajateljev pomemben vir širjenja našega obzorja. Tako je urednik športne redakcije Evgen Bergant - Kuki (oče Igorja E. Berganta s TVS) preselil cele kupe tovrstne literature, ki mu jo je v novih prostorih zgledno pomagala urediti žena Marija Maca Bergant, pred poroko s Kukijem se je nekdanja uspešna atletinja pisala Knez. Kako ne, ko pa je bila knjižničarka na fakulteti za šport. Ob kupih arhiva pa so v Kukijevi uredniški sobi kmalu zrasli novi kupi časopisov, revij in najrazličnejšega športnega gradiva. V navideznem neredu se je Kuki odlično znašel, saj je natančno vedel, kje bo kaj našel, ko bo to iskal. In se je zgodilo, da je nekega popoldneva prišla naokoli njegova Maca. Kuki se je nekoliko dlje zadržal na enem od sestankov, pa se je Maca odločila, da bo čas svojega čakanja na moža koristno izrabila. Začela je delati red v njegovem neredu ... Urednikova pisarna je dobila lepšo podobo, ob kateri pa je Kuki prebledel. Z urejenimi kupi je imel kar nekaj časa težave, da je v njih našel, kar je potreboval. Je pa v nadaljevanju vsa leta svojega urednikovanja užival v ustvarjalnem neredu.

**Evgen
Bergant
- Kuki,
Igor E.
Bergant,
Marija
Maca
Bergant**

Kaj pa je to, Obama?

Ko so v hišo pripeljali Petra Jančiča, je hotel (oziroma dobil nalogo) nadzirati produkcijo tudi ob nedeljah. In tako stopi tudi do Mihe Jenka, ki je bil sicer novinar na gospodarski, a je vedno dežural na zunanji. Ta je prav takrat s tehničnim postavljaj zadnjo stran, pa ga šefe vljudno pobara: »Kaj pa bo jutri na zadnji?«

Pa mu on odgovori: »Nič posebnega, na vrhu bo Obama, spodaj pa Svet so ljudje, kot običajno.«

Jančič pa spet nadvse vljudno: »Zanimivo. Kaj pa je to Obama?«

**Miha
Jenko,
Peter
Jančič,
Barack
Obama**

Pilot zaradi Čibeja ni hotel vzleteti

»O sebi se pa prav nič ne spomnim. Razen tega, kar je pa bolj tako, da je moral enkrat zaradi mene cel Adrijin avion, ki je bil na posebnem poletu, na njem pa je bil premier Janez Janša s številno gospodarsko ekipo, vsaj kakšnih 15 minut čakati na vzlet na letališču v Kijevu, ker pilot ni hotel poleteti, dokler se jaz pogovarjam po mobilnem telefonu. Meni pa so na Delu, kjer so bili vedno znani po tem, da so svoje novinarje tehnološko nadvse 'kakovostno' opremljali, dali s sabo neki tak bolj slab kompjuter in modem, da sem moral temo dneva po telefonu narekovati ubogi tajnici v centralni. Prej nisem imel časa, saj sem ves čas spremljal Janšo, ki se je uradno srečal z Juščenkoma, tik pred poletom pa se je pogovarjal še z opozicijsko voditeljico Julijo Timošenko. Stevardesa mi je težila, skoraj iztrgala telefon iz rok, a jaz se nisem dal, dokler nisem odrecitiral še zadnje pike. Ko bi pristali, bi bil namreč časopis že v tisku, na prvi strani pa bi manjkal prav tisti del, ki bralkam pove, kako morajo o čem misliti.«

**Boris Čibej,
Janez Janša,
Julija
Timošenko,
Viktor
Juščenko**

Prišla je po orgazem

Ljubo Urajnar, šef novinarske dokumentacije, je bil nekega dne nemalo presenečen. No, šokiran! V prostor je naenkrat vdrla novinarka Jane Maja Konvalinka in se zadrila: »Sem prišla po orgazem!«

Novinarka je namreč pred časom naročila dežurnemu v dokumentaciji, naj pripravi vso arhivirano dokumentacijo za prispevek, ki ga pripravlja. O orgazmu.

Ljubo
Urajnar,
Maja
Konvalinka

Visi za hrbtom Nataše in Barbare

Tole visi za hrbtom tajnic na Slovenskih novicah Nataše Omahen in Barbare Cencelj.

To, kar boste prebrali, je čista resnica, vprašajte tajnico Barbaro! Nanaša pa se na članek o tistih dveh, ki sta v Zagorju zapeljali v potok.

Najprej, kar sem napisal jaz. (Novinarski glas pravi, da gre za Boštjana Celeca, hudo-mušnega kronista vsega črnega v Sloveniji in malce širše v Slovenskih novicah).

»Ti, neka ženska je pripeljala na avtobusno postajo in se s sovoznikom skregala,« nam je Marko Bokal, poveljnik PGD Zagorje, razlagal o prvi intervenciji, zraven pa zavijal z očmi. »To je moškega očitno tako prizadelo, da je hotel storiti samomor. Brez razmisleka se je pognal do nadvoza, skočil čez ogrado in padel štiri metre globoko.« In kaj se je zgodilo? »Nič! Le to, da ni znal več priplezati nazaj, zaradi česar nas je potem poklical,« je pripovedoval gasilec.

Zdaj pa takole: »Zadnjič pa se je edini klic v naše uredništvo (ki ga je sprejela tajnica Barbara), ki je oporekal vsebini tega članka, glasil takole: »Zahtevam javni popravek. Jaz nisem poskušal storiti nobenega samomora!«

Kaj pa je bilo narobe napisano?

»Poglejte, jaz sem bil takrat res mrtvo pijan in me je zaradi tega res prišla iskat tudi žena. Res je tudi, da je žena zaustavila na tistem avtobusnem postajališču! Nikakor pa ni res, da sva se skregala! Nikakor! Tako mi je bilo namreč slabo, da sem moral kozlati. Zato sem stekel iz avta in bruhal čez ogrado.« Tako bruhal, da je padel čez ogrado. Nič mu ni bilo.

Razburjeni gospod bralec pa je zaključil s temi besedami: »In tudi ni res, da sem jaz poklical gasilce. Nasprotno, najprej mi je skušala pomagati žena, ko pa je videla, da je to misija nemogoče, je poklicala gasilce. Ona, ne jaz!«

**Nataša
Omahen,
Barbara
Cencelj,
N. N. iz
Zagorja**

Matjaževo pismo

Spodaj podpisani Matjaž Š. bi rad odjavil časopis Slovenske novice. Ker prehajamo na kurjavo na elektriko, ne rabimo več časopisa za kurjenje. S časopisom pa smo bili na splošno zelo zadovoljni.

Po hiši se sliši .... (1989)

ČRNA VDOVA NI HOTEL – Turistična sezona je sicer že tu, pa je treba naše delavce opozoriti, naj se ne čudijo, če bodo v recepciji redakcijske stolpnice v prihodnjih dneh večkrat slišali tujo govorico. Že nekaj let se namreč dogaja, da v Črno vdovo zavijejo tujci, ki, nepoučeni, iščejo pri nas prenočišče. Ja, zunanost je res tako lepa, da so turisti prepričani, da je ta lepotica hotel. Sicer pa to ni nič čudnega, ko pa že sedem let ne najdemo toliko denarja, da bi na vrh stolpnice le postavili napis ČGP DELO. Menda je ta stvar hudičevo draga, a vseeno bi le kazalo zbrati te denarce, saj je navsezadnje tudi tak napis reklama in ta dandanes ni poceni. Do takrat, ko bomo zbrali dovolj denarja, pa ne bi bilo napak, če bi receptorje vpisali v nekaj tečajev tujih jezikov, potem pa bi se povezali s kakšnim hotelom, denimo Levom, in jim pošiljali zaspane tujce – za primerno provizijo, kajpak. In denar bi se najverjetneje hitro nabral. Ideja!

Matjaž Š.

Požrešnost

Igor Mali je fotograf pri Slovenskih novicah. Marjan Bauer - Miši pa je bil takrat urednik Slovenskih novic (za Tinčkom Guzejem in pred Bojanom Budjo). Ko je Igor ugotovil, da ima najnižjo možno plačo, je končno zbral moč in stopil do Mišija:

»Miši, ali bi mi vsaj malo povišal plačo?«

»Daj, no, daj, Igor, ne bodi tako požrešen na denar,« mu je odvrnil Bauer in mu pokazal vrata.

**Marjan
Bauer,
Igor Mali**

Ko ti gori pred nosom

Marjan Bauer je bil nekaj časa dopisnik Dela iz Sarajeva. Ko je gorela sarajevska športna dvorana Skenderija, so o tem poročali vsi časopisi. Le Delo ni imelo poročila svojega sarajevskega dopisnika Mišija. Vzeti so morali Tanjugovo poročilo.

Pa vendar je bil Bauer tam. Sedel je ob vodki v bifeju poleg Skenderije in še sanjalo se mu ni, da za njegovim hrbtom gori športna dvorana.

**Marjan
Bauer**

Vidimo se na sodišču

Bojan Budja, zdajšnji odgovorni urednik Slovenskih novic, je bil vrsto let Večerov novinar in je pisal duhovite kolumne tudi za tednik 7D. Ko je odšel k Slovenskim novicam, »ker je treba spodnjice in oblast redno menjavati, nekaj manjkrat pa naj novinar za svoje dobro menja tudi službo«, je napisal še nekaj prispevkov za omenjeni 7D, potem pa se je seveda moral od njega posloviti. Svoj zadnji prispevek je končal: »Ne dosti manj kot dvestokrat smo se družili na tej strani, nov tovrstni zmenek bo v drugem okolju – v Slovenskih novicah. Zbogom!«

Ko je to prebrala sodelavka tednika 7D Simona Kolar, diplomirana pravnica in takrat pripravnica na mariborskem sodišču, je rekla. »Ko bom jaz napisala zadnji prispevek, bom pa pripisala: 'Vidimo se na sodišču!'«

Po hiši se vidi in sliši ... (1989)

**Bojan
Budja,
Simona
Kolar**

NISMO VEDELI, DA VE – *Ko je naš urednik lektor Janez Sršen lektorici Julijani Bavčar v centralni redakciji ondan pojasnjeval neke slovnične finese, mu je poskušala ugovarjati. »Ampak bralci bodo zmedeni ...«*

»Zmedeni so vsi, jezikoslovci še bolj kot bralci,« jo je zatrl Sršen.

V desku smo to izjavo takoj proglasili za Sršenovo izjavo leta, on pa skromno: »Ja, ali niste vedeli tega?«

Seveda smo, samo nismo vedeli, da to ve tudi on.

Malo slatina, malo radajner

Razne ekipe veseljakov so rade zavile proti Prekmurju na spoznavanje narave in družbe. Tam jih je pričakal dolgoletni dopisnik Ivan Gerenčer - Geđo. Po delu, imenovanem spoznavanje narave, so družčine namenile čas družbi in spoznavanju dobrot. Seveda, vnovič v organizaciji Ivana G.

In tako je nekega dne v Prekmurje prisopihala ekipa nadobudnih fantov, v kateri so bili Leon Grün pa Dule Vlaj - Duke in Bojan Rajšek, zdajšnji dopisnik z litijskega konca in širše. In prvo opravilo v gostilni je pač naročilo. »Jaz bom to, jaz tudi, meni eno pivo, pa malo vode ... meni pa malo šnopsa in slatine poleg prinesi, točajka,« je zagučal Geđo. No, Bojan pa je še dodal: »No, poleg slatine pa kar še steklenico radenske prinesite, prosim.«

Pogled Ivana G. je bil zanimiv, a ga je nemogoče opisati.

**Bojan
Rajšek,
Leon Grün,
Dušan Vlaj,
Ivan
Gerenčer**

Bolje vleče

Vasilij Kozar je tehnični urednik Slovenskih in Nedeljskih novic. Ob oblikovanju ene od naslovnih Nedeljskih novic bi ob napovedi teksta o Eurosongu moral poleg vdeti aktualnega urednika Razvedrilnega programa na nacionalni RTV Vanjo Vardjana. No, pa se je poleg napovedi znašla fotografija nekdanjega urednika Maria Galuniča. Na vprašanje urednika, zakaj Galunič namesto Vardjana, je Vasilij hladno in kratko odvrnil. »Bolje vleče ...«

**Vasilij
Kozar,
Vanja
Vardjan,
Mario
Galunič**

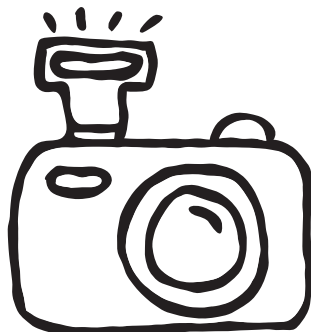
Johnny Vukelić

Ljubo Vukelić je bil eden boljši Delovih fotoreporterjev in je bil tudi na največ tekmovalnih za Pesem Evrovizije. Vključno s prvim na Irskem in takratno pesmijo Tih deževen dan. No, z novinarjem Dejanom Vodovnikom sta bila tudi edina iz Slovenije, ki sta se, poleg Miše Molk z RTV Slovenija, udeležila slovesnega koncerta ob 50-letnici te prireditve v danskem Københavnu.

In zgodilo se je, da je Ljubo v silni naglici v hotelu pozabil neke fotografske malenkosti, vključno z akreditacijsko pasjo kartico. Brez nje pa, razumljivo, ni bilo mogoče vstopati nikamor. Zato je moral v hotel, ki je bil oddaljen kar več kilometrov.

Čez kako uro se je pred vhodom (poleg je bil bife, kjer smo novinarji in fotografi čakali na evrovizijske zvezde) pojavila velika črna limuzina. Iz nje pa je stopil on, Ljubo Vukelić. Bliskavice so bliskale, fotografi so se čudili, novinarji še bolj. Pravi on pa je hip pozneje izstopil na drugi strani limuzine. Ta pravi on je bil namreč Johnny Logan, Mr. Eurovision, kot so nadedli ime eni največjih zvezd te prireditve.

Ljubo se je čudil, saj sploh ni vedel, za kaj gre, Johnny pa se je sladko nasmihal in šele pozneje za šankom priznal, da je Ljuba, ki je imel, mimogrede, sobo tik ob Loganovi, zato ga je tudi povabil, naj gre poleg, če se mu tako hudo mudi, namenoma posadil na desno stran zadnjega sedeža limuzine na poti od hotela do prizorišča rojstnodnevne zabave tekmovalja za Pesem Evrovizije.

Ljubo
Vukelić,
Johnny
Logan,
Miša Molk

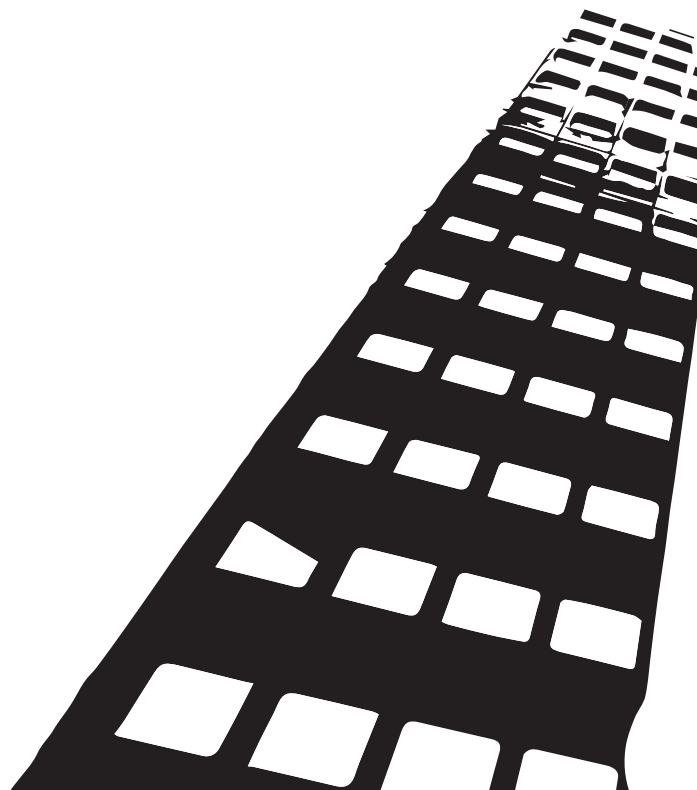
Ena velika anekdota

»Hej, stari. Ali imaš kako anekdoto iz lika in življenja Črne vdove?«

»Eno!«

»?«

»Črna vdova je ena velika anekdota!«

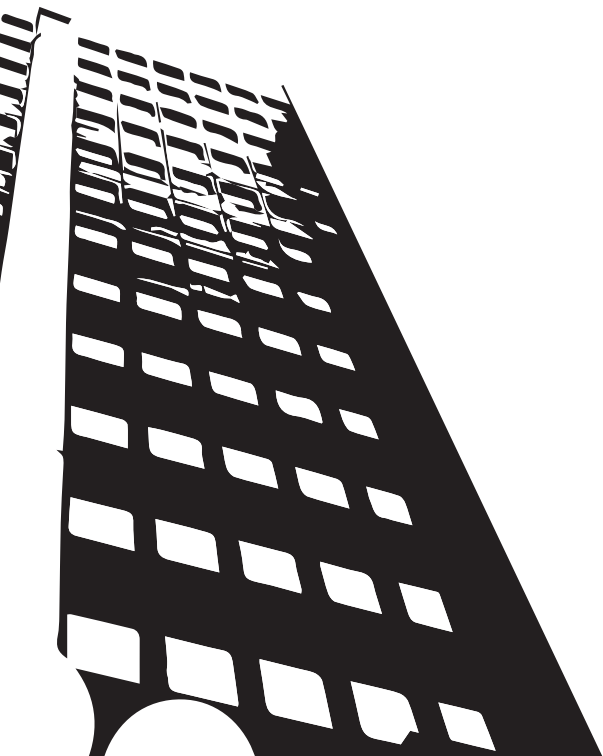
Uboga gospodična tajnica

Pride poslovnež v službo, začne gledati in nervozno brskati po pisalni mizi – in takoj pokliče tajnico. »Ja, kje je pa danes Delo?« jezno zagodrnja gospod direktor.

»Ja, ja, ja ... gospod direktor, danes ga pa ni bilo. Ga niso prinesli.«

»Potem pa mi ga takoj pojdite kupit,« nejevoljno odvrne gospod šef.

In gospa si nadene plašč, oddrvi v Ljubljano in mu kupi Delo.

Se nadaljuje.